

ลำแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ยามอัสดงค่อยๆ ลาลับโค้งฟ้าลงไป ก็เหมือนกับใจของเด็กสาวแสนสวยที่กำลังห่อเหี่ยวเกินจะทนทนเข้มแข็งต่อไปได้ สาวน้อยหันไปมองรอบๆ บริเวณโรงเรียนที่แสนจะเงียบสงัด น้ำตาได้ไหลออกมา ความเสียใจ ความน้อยใจโหมกระหน่ำเข้าใส่ราวกับคลื่นทะเลยักษ์ ทุกคน...เพื่อนๆ ของหล่อนกลับบ้านกันไปหมดแล้ว ไม่มีใครต้องนั่งเศร้าเสียใจเหมือนหล่อน ทุกคนมีญาติอันเป็นที่รักมารับกลับบ้านกันหมด เหลือแต่หล่อนคนเดียว!

เด็กสาวเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่เริ่มมืดครึ้มอย่างหม่นหมอง ทำไมนะ... ทำไมอาตันของหล่อนถึงไม่เคยโยนดีหล่อนสักนิด แม้ว่าหล่อนจะเรียกร้องความสนใจจากเขาแค่ไหน แต่เขาก็ไม่เคยให้ความสนทนากับหล่อนเลย เขาไม่รักหล่อน! เขารังเกียจหล่อน! เขาคงจะลำบากใจมากสินะ ที่ต้องมารับภาระในการส่งเสียหล่อน คิดแล้วพวงชมพูก็อดสะอื้นให้ออกมาอีกไม่ได้

“อาตันใจร้าย ใจร้ายที่สุด” พวงชมพูลุกขึ้นจากม้านั่ง ก่อนจะเงยหน้าถูร้องระบายอารมณ์ออกมาด้วยเสียงดังลั่น โดยที่ไม่รู้ว่าไม่มีใครคนหนึ่งกำลังเดินเข้ามาใกล้หล่อน

“อาใจร้ายกับชมพูมากขนาดนั้นเลยหรือครับ” เสียงเข้มคั่นหูดังขึ้นด้าน
หลัง พวงชมพูยืนนิ่ง หลอนไม่กล้าหันไปมองเขา รีบยกสองมือขึ้นปาดน้ำตาจน
แห้ง หลอนไม่ต้องการให้เขาหัวเราะเยาะหลอน ไม่ต้องการให้เขาเห็นว่าหลอน
เป็นเด็กขี้แย

“อาขอโทษครับที่ตอนแรกไม่ได้มารับชมพูด้วยตัวเอง” เมธาพัฒน์พูด
เสียงเรียบ ก่อนจะเดินอ้อมไปหยุดตรงหน้าของเด็กสาวในปกครอง ใบหน้าของ
เขาสุดแสนจะราบเรียบ พวงชมพูเห็นแล้วก็ยิ่งเศร้าใจ

“แต่ชมพูก็น่าจะกลับไปพร้อมกับคนขับรถ ไม่น่าดื้อเลย”

พวงชมพูมองคนพูดด้วยความน้อยใจ ดวงตาสวยจำไปด้วยน้ำตา ความ
ปลื้มปิติที่เห็นเขาปรากฏตัวจางหายไปสิ้น

เมธาพัฒน์เห็นพวงชมพูร้องไห้ก็หน้าเสีย เขาพยายามจะอธิบาย แต่
พวงชมพูไวกว่า

“ถ้าเกลียดกันนักก็ไม่ต้องมารับหรอก ถึงแม้ไม่มีอาต้น ชมพูก็อยู่ได้”
น้ำตาที่ตั้งใจไว้ว่าจะไม่ให้เขาเห็น ก็ทรยศไหลออกมาอย่างท่วมท้น เรียวปากอ้อม
ของหลอนเริ่มเข้าหากันแน่น ความเสียใจ ความน้อยใจทะยานขึ้นแทบระเบิด
ออกมา

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะชมพู ที่อาไม่ได้มารับตั้งแต่แรกก็เพราะว่าอาามีธุระ
สำคัญมาไม่ได้ อาถึงต้องให้คนอื่นมารับแทน” เมธาพัฒน์คว้าแขนของพวงชมพู
ไว้ เมื่อเห็นหลอนทำท่าจะเดินหนีไป

“อย่ามายุ่งกับชมพูนะ!” สวณน้อยด้นรนอย่างพยศสุดแสน มองอาหนุ่ม
ที่ตนแอบรักอย่างแค้นเคือง

“แต่เมื่อชมพูไม่ยอมกลับไปกับคนขับรถ อาถึงต้องทิ้งภาระทุกอย่างแล้ว
ก๊อปปี้เงินมารับชมพูด้วยตัวเอง แค้นชมพูยังไม่พอใจอีกหรือครับ หรือว่าต้องให้
อากลายเป็นคนไร้ความรับผิดชอบไปซะก่อนถึงจะพอใจ” เมธาพัฒน์พูดออกมา
อย่างเหลืออด

“แต่...อาต้นก็น่าจะมารับชมพู อาต้นก็รู้ว่าชมพู...” เด็กสาวหยุดด้นรน

“ถึงแม้อาจะรู้ แต่บางอย่างอาทำไม่ได้! คราวนี้กลับบ้านกันได้หรือยัง
หรือว่าต้องให้อาคุงเขาสำรวจภาพผิดชะก่อน ชมพูถึงจะยกโทษให้อา”

ริมฝีปากหลอนสั่นระริก หลอนรักเขา หลงรักเขาเหลือเกิน ทำไมหลอน

จะให้ภัยเขาไม่ได้ หล่อนไม่ได้เกลียดเขาสักหน่อย ตรงกันข้าม กลับรักเขาจนหมดหัวใจต่างหาก

“คะ ชมพู่จะกลับบ้าน”

เมธาพัฒน์ระบายลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก ชายหนุ่มมอมยิ้มเมื่อเห็นท่าทางเขื่อน้ำตาารวกับเด็กๆ ของสาวน้อยตรงหน้า

“กลับบ้านของเรากันนะครับ”

เมธาพัฒน์จึงมือเด็กสาวในปกครองเดินไปที่รถซึ่งเขาจอดไว้ที่หน้าโรงเรียน ระหว่างทางพวงชมพูไม่พูดอะไรออกมาสักคำ ซึ่งผิดนิสัยของหล่อนยิ่งนัก

“ยังไม่หายโกรธอีกหรือครับ อาขอโทษ” เมธาพัฒน์หยุดเดิน ก่อนจะจับร่างบางให้หันมาเผชิญหน้า

“อาให้ทำโทษ” ชายหนุ่มพูดพลางยื่นมือออกไปตรงหน้าสาวน้อยที่ถักผมเปียสองข้าง

“อาดันยื่นมือมาทำไมคะ” พวงชมพูถามด้วยความสงสัย คิ้วงามขมวดเข้าหากันยุ่ง

เมธาพัฒน์ยิ้มออกมาอย่างอ่อนโยน ซึ่งรอยยิ้มอย่างนี้เองที่ทำให้หล่อนตกหลุมรักเขาดังแต่แรกเจอ เขาอ่อนโยน สุภาพ แต่หล่อนรู้ดีว่า ถ้าเขาร้อนขึ้นมาเมื่อไรใครก็ยากจะดับได้

“ก็ให้ชมพู่ทำโทษอาไงครับ อ๊ะ ดีได้เลยตามใจชอบ”

คำพูดของเขาทำให้พวงชมพูเขินหน้าขึ้นอย่างแรงอน นี่เขาเห็นหล่อนเป็นเด็กหรือ! ถึงได้ใช้วิธีงอนแบบนี้

“ชมพูไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะคะ ชมพู่อายุ 19 ปีแล้ว และก็มีแฟนได้แล้ว” พูดจบก็เดินลิ่วๆ ไปที่รถ โดยไม่หันกลับมามองอาหนุ่มแม้แต่หน่อย

เมธาพัฒน์ยืนงงเหมือนถูกใครตีกบาลเอา แฟนหรือ! พวงชมพูมีแฟนแล้วหรือนี้! ชายหนุ่มคิดอย่างไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่เพิ่งได้ยิน แต่ก็ทำให้อารมณ์เขาขุ่นมัวสุดๆ

ชายหนุ่มเดินตามเด็กสาวในปกครองของตนเองไปที่รถ เปิดประตูขึ้นไปนั่งประจำที่ แล้วขับรถพุ่งทะยานออกไปทันที พวงชมพูแอบมองเขาผ่านทางตาหล่อนเห็นใบหน้าเขากระด้างขึ้นมาอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

ความเจ็บปวดร้าวไปทั่วคันรถอยู่นานแสนนาน แต่แล้วเสียงหัวเราะเ็นซา

ของเขาก็ทำลายความเงิบงั้นนั้นไปจนหมดสิ้น

“อาคิดว่า ชมพูยังเด็กเกินไปสำหรับคำว่าแฟนนะ”

พวงชมพูอดแปลกใจไม่ได้กับคำพูดลอยๆ ของเขา เขาทำเหมือนหวง แต่พอหล่อนอยู่ใกล้ๆ เขากลับวิ่งหนี ใช่ว่า...นี่หล่อนเคาใจเขาไม่ถูกเลยจริงๆ

“อาต้นพุดอะไรคะ ชมพูอายุสิบเก้าแล้วนะคะ ไม่ได้แล้ว แต่ถึงแม้อาต้นจะมองว่าชมพูเป็นเด็ก แต่ผู้ชายคนอื่นเขาไม่ได้คิดแบบอาต้นสักหน่อย” พวงชมพูเซิดหน้าขึ้นก่อนจะพุดยืยวนเขากลับไป ผลก็คือหัวของหล่อนแทบจะกระแทกกับกระจกหน้ารถตาย เพราะเขาเหยียบเบรกกะทันหัน

รถจอดสนิท...เมธำพัฒน์จึงหันหน้าพวงชมพูนี้ๆ ถ้าหล่อนมองไม่ผิด ในดวงตาคมยารวีของเขานั้นต้องเป็นกองเพลิงอย่างแน่นอน เขาโกรธ! โกรธหล่อนเรื่องอะไร

“ใจแตกแล้วหรือไง มีผู้หญิงที่ไหนเขาคิดแบบชมพูกันบ้าง อาไม่อยากจะให้ชมพูคิดถึงเรื่องผู้ชายจนกว่าจะจบปริญญาซะก่อน” เมธำพัฒน์ขบกรามจนเป็นสันฐาน ใบหน้าที่เคยอ่อนโยนกระด้างขึ้นจนน่ากลัว แต่มันก็ค่อยๆ จางหายไปเมื่อเขาควบคุมตัวเองได้

“อาต้นอย่ามาดุดูชมพูนะ” พวงชมพูวาดแว้ดกลับไปอย่างอารมณ์เสีย

“เราจะพุดเรื่องนี้กันอีกทีตอนถึงบ้าน ตอนนี้อาจะต้องพาเธอกลับบ้านให้เร็วที่สุดซะก่อน”

สาวน้อยมองเขาอย่างแค้นเคือง เขาไม่ต้องการหล่อน และก็ทำเหมือนว่าไม่ต้องการให้หล่อนใกล้ชิดผู้ชายคนอื่นด้วยเช่นกัน เขาจะขังหล่อนไว้เพื่ออะไร!

รถคันหุ้ทะยานไปตามถนนที่ทอดยาวสุดสายตา ต้นไม้สองข้างทางช่วยบรรเทาความเศร้าในใจของพวงชมพูลงไปได้บ้าง แต่มันไม่มีทางหมดไปอย่างแน่นอน

และไม่นานบ้านที่หล่อนจากไปหกปีเต็มก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า หล่อนคิดถึงที่นี่มาก... พวงชมพูนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ในอดีต วันที่หล่อนมาถึงไร่ดวงตะวันครั้งแรก ชายหนุ่มผู้มีหน้าตาหล่อเหลาปรากฏกายขึ้นตรงหน้า รอยยิ้มของเขาช่างอ่อนโยน อ้อมแขนของเขาช่างอบอุ่น และคำพูดปลอบประโลมของเขาก็ทำให้หัวใจดวงน้อยของหล่อนโบยบินไปกองอยู่แทบเท้าของเขาทันที

ตอนนั้นหล่อนรู้ตัวเองดีว่า หล่อนยังเด็กเกินไปสำหรับการเป็นเจ้าของของเขา เพราะถึงอย่างไรอาหนุ่ของหล่อนก็ไม่มีทางมองหล่อนแบบคนรักอย่างแน่นอน ดังนั้นหล่อนจึงเฝ้ารอ รอแล้วรอเล่า รอจนกระทั่งตัวเองเป็นสาวเต็มตัว รอที่จะตอบแทนบุญคุณของเขาด้วยชีวิตทั้งหมดของหล่อน

แต่เขากลับไม่ต้องการ!

พวงชมพูตื่นจากความฝันในทันทีเมื่อนึกถึงความใจดำของเขา ในปีแรกที่หล่อนถูกส่งไปอยู่โรงเรียนประจำ อาตั้นจะหมั่นแวะเวียนไปเยี่ยมเยียนไม่เคยขาด ปิดเทอมก็จะรับหล่อนกลับมาเที่ยวเล่นที่บ้าน

แต่ก็แค่สองปีแรกเท่านั้น เพราะหลังจากนั้นมาหล่อนก็แทบจะไม่ได้เห็นแม้แต่เงาของเขา วันปิดภาคเรียนเขาก็ไม่มารับกลับไปเที่ยวบ้านไร่อย่างเคย โดยให้เหตุผลว่า เขางานยุ่ง ไม่มีเวลา และเพราะอย่างนี้ไง หล่อนถึงได้ก่อเรื่องอยู่เสมอ ก็เพราะหล่อนต้องการพบหน้าเขา ต้องการให้เขามาหาหล่อนบ้าง ไม่ใช่ทอดทิ้งไม่ดูดำดูดีหล่อนอย่างนี้

“เข้าบ้านกันเถอะ อามี่ของขวัญจะให้ในโอกาสที่ชมพูเรียนจบ ม.6” เมธาพัฒน์เอื้อมมาแตะต้นแขนพวงชมพูเบาๆ และก็สุภาพยั้งนัก สุภาพจนหล่อนอยากจะให้เขาไปบวชเป็นพระเสียเลย

“ชมพูไม่ต้องการ! อย่ามาทำเป็นใจดีหน่อยเลย อาตั้นเป็นผู้ชายใจดำที่สุดที่ชมพูเคยเห็นมาเลย!” พวงชมพูพูดเสียงลั่นเครือก่อนจะวิ่งหายขึ้นไปชั้นบน ถึงแม้จะจากไปนาน แต่หล่อนก็ยังจำได้ดีว่าห้องนอนของตัวเองอยู่ตรงไหน สาวน้อยปิดประตูเสียงดังสนั่น ก่อนจะไปล้มตัวนอนร้องไห้คนเดียวด้วยความเสียใจ

เมธาพัฒน์มองตามร่างบอบบางในชุดนักเรียนของพวงชมพูไปด้วย แกว่ตาอ่อนโยน เส้นผมดำขลับที่ถักเป็นเปียสวยงามมัดด้วยริบบิ้นสีดาสั้นไหวไปมาน่ามอง ชายหนุ่มถอนหายใจแรงๆ อย่างอ่อนอกอ่อนใจ เขาจะอย่างไรดีนะ... ทำอย่างไรให้พวงชมพูยอมรับความหวังดีของเขาสักที!

เสียงเคาะประตูที่หน้าห้องนอนทำให้พวงชมพูเงยหน้าขึ้นจากหมอน หูยิสาวหันไปมองประตูห้องอย่างแง่งอน หล่อนรู้ว่าใคร

“พวงชมพู อาขอเข้าไปหน่อยนะครับ”

คำพูดของเขาช่างสุภาพเหลือเกิน แต่ทำไมนะ หล่อนกลับเกลียดความสุภาพของเขาเหลือกำลัง หญิงสาวยืนตัวลุกขึ้นนั่ง ยกมือขึ้นปาดคราบน้ำตาจนแห้ง

“ชมพู่ไม่อยากคุยกับอาต่าน ไปให้พ้นหน้าชมพู่เลย ไหนๆ อาต่านก็ไม่ได้เต็มใจจะเห็นหน้าชมพู่อยู่แล้วนี่” คำตัดพ้อของเด็กสาวทำให้เมธาพัฒน์ตัดสินใจถือวิสาสะเปิดประตูห้องนอนของหล่อนเข้าไป

“เราคุยกันได้ไหม” เขาถามขึ้นเมื่อเปิดประตูเข้ามา

หญิงสาวเกือบจะใจอ่อนกับคำพูดอ่อนโยนของเขาอยู่แล้วเชียว แต่พอเห็นเขาเปิดประตูห้องทิ้งไว้เท่านั้นแหละ อนาคตความรื้อนของหล่อนก็พุ่งปรี๊ดจนระเบิดแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

นี่เขากลับหล่อนจะปล้ำเขาหรือไง ถึงได้เปิดประตูอาซ่าไว้อย่างนั้น

“ไม่จำเป็น และถ้ากลัวจะเสียชื่อเสียงเพราะเข้ามาในห้องชมพู่ อาต่านก็ออกไปซะดีกว่า” พุดจบหล่อนก็หันไปหยิบหนังสือแพชั่นที่โต๊ะข้างเตียงขึ้นมาเปิดดู เด็กสาวทำท่าทางสบายอารมณ์จนเขาหมั่นไส้

“พวงชมพู่ วางหนังสือพวกนั้นแล้วเงยหน้ามาพูดกับอาท่อนได้ไหมครับ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขา ก่อนจะทิ้งหนังสือในมือลงบนพื้นดังโครม แล้วขยับตัวพองลมจนที่หล่อนหยิบซ่อนกันไว้ที่หัวเตียงด้วยท่าทางสุภาพสบายใจเหลือคณานับ

เมธาพัฒน์มองอย่างเชนเชียว เขาสาบานได้เลยว่า ถ้าหล่อนเป็นเด็กๆ เขาจะจับหล่อนตีกันเสียให้เช็ด

แต่...หล่อนเป็นสาวแล้ว และก็สวยเสียด้วย! เขารู้ว่ามีมานานแล้วว่าหล่อนต้องเติบโตขึ้นเป็นสาวสวยแบบนี้ตั้งแต่ครั้งแรกที่เขาได้พบหน้าหล่อน เด็กสาววัย 13 ปีที่กำลังโศกเศร้าเพราะความสูญเสียที่มาเร็วเกินไป พ่อกับแม่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตทั้งคู่

และด้วยคำฝากฝังก่อนตายของเพื่อนรุ่นพี่ที่อายุห่างจากเขาเกือบยี่สิบปีนี่เอง ที่ทำให้เขาต้องรับภาระอันหนักอึ้งกับการอุปการะหล่อนอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เขาจำได้ว่า เขาส่งพวงชมพู่เข้าไปอยู่ที่โรงเรียนประจำตั้งแต่เดือนแรกๆ ที่รับหล่อนมาอยู่ที่บ้าน และตอนนี้เวลาก็ผ่านไปร่วมหกปีแล้ว จากเด็กหญิง

ตัวน้อยก็กลับกลายเป็นสาวแรกรุ่นวัย 19 ปีที่สวยงาม

เด็กสาวมีใบหน้าที่รูปไข่ขาวเนียนตา จมูกโด่งเชิดนารักน้ามอง ริมฝีปากอ้มสีสวย ดวงตากลมโตภายใต้ขนตาอนงาม คิ้วโก่งดั่งคันศร เส้นผมสีดำขลับเหยียดตรงที่มักจะถูกลักเป็นเปียสองข้างอยู่ด้านหลังและกำลังนั่งอยู่ต่อหน้าของเขาล้วนแล้ว

เมธำพัฒน์รู้ว่าพวงชมพูเกิดพุนเขาแคไหน แต่...ทำไมนะ เขาถึงทำให้อยู่ใกล้ๆ หล่อนไม่ได้สักที รวากับว่าหล่อนคือสิ่งต้องห้ามอย่างไรอย่างนั้น

และด้วยเหตุนี้เอง เขาจึงต้องทำทุกวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงการใกล้ชิดกับหล่อน แต่ดูเหมือนหล่อนจะไม่พยายามเข้าใจความปรารถนาดีของเขาเลยแม้แต่น้อย เพราะหล่อนจะต้องแกล้งให้เขาจ้อแบบนี้เป็นประจำ แต่ที่สำคัญ... เขาก็ทำใจแข่งกับหล่อนไม่ได้นานเสียด้วย

“เรื่องเมื่อเย็นนี้...” เมธำพัฒน์กำลังจะอธิบาย แต่หล่อนขัดขึ้นเสียงพุน

“ลืมนั่นไปได้เลยคะ อาต่น” เด็กสาวเงยหน้าขึ้นมองด้วยแววตาท้าทาย

“เห็นไหม ชมพูสบายดี ไม่ได้ทุกขใจอะไรสักหน่อย” หล่อนยิ้มให้เขาพยายามทำเป็นร่าเริง แม้ภายในจะเจ็บหนักแคไหนก็ตาม

“นั่นคือสิ่งที่ชมพูต้องการอย่างนั้นหรือ” เขาถามเสียงเคียด และไม่ใช่แค่คำเสี่ยงเท่านั้น ใบหน้าที่หล่อเหลาอย่างร้ายกาจของเขาก็เคียดขริบลงไปด้วย

“คะ อาต่นไม่ได้มีอิทธิพลอะไรกับชมพูมากนักหรอก แคผู้ปกครอง ชมพูแค่อยากแกล้งอาต่นเล่นๆ ให้อาต่นทุกข์ ชมพูเห็นแล้วสนุกดี เลยขยันทำบ่อยๆ ก็แค่นั้น” หล่อนพูดแล้วขีดหน้า ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างขบขัน

“แค่นั้นเองหรือ! ที่เธอต้องการจากอา” ชายหนุ่มถามเสียงเย็นชา รอยยิ้มเยาะผุดขึ้นที่มุมปาก อดสมเพศตัวเองไม่ได้

เมื่อหล่อนพยักหน้าตอบ เมธำพัฒน์ก็เดินคุ่มๆ ออกไปจากห้องนอนของหล่อนทันที และเมื่อสิ้นเสียงปิดประตูลง รอยยิ้มที่พยายามปั้นไว้ก็จางหายไป น้ำตาที่กักไว้ก็ทะลักออกมา รวากับเชือนแตก

“อาต่นไม่รักชมพูแล้ว อาต่นเกลียดชมพู” ใบหน้างามของหล่อนอาบไปด้วยน้ำตาอีกครั้ง เสียงสะอื้นที่แสนเจ็บปวดถูกกักเก็บไว้มิดชิดในฝ่ามือทั้งสองที่หล่อนยกขึ้นปิดปากไว้มั่น

เมธาพัฒน์มาเดินทอดอารมณ์อยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน ชายหนุ่มระบายลมหายใจออกมาหนักๆ เมื่อคิดไปถึงความขัดแย้งระหว่างเขากับพวงชมพู

เขายังจำคำสัญญาที่ให้ไว้กับพ่อของพวงชมพูได้ไม่เคยลืม พ่อของหล่อนบอกให้เขาดูแลหล่อนจนกว่าหล่อนจะเป็นฝั่งเป็นฝากับผู้ชายดีๆ สักคน แต่ทำไมนะ เขาถึงไม่เคยกระตือรือร้นเรื่องหาคู่ครองให้กับพวงชมพูเลย

ไม่ใช่! มันไม่เคยอยู่ในสมองของเขาเลยต่างหาก

เมธาพัฒน์เดินทอดน่องไปเรื่อยๆ จนไปหยุดยืนอยู่ที่แปลงกุหลาบด้านหลังของตัวบ้าน แปลงกุหลาบที่เขาลงมือปลูกมันขึ้นมาด้วยตัวเองเมื่อสามสี่ปีก่อน มันมีแต่กุหลาบสีชมพูเท่านั้น เพราะอะไรนะหรือ... ชายหนุ่มหัวเราะกับตัวเอง ก็เพราะเวลาพวงชมพูงอนเขา เจ้าดอกกุหลาบสีชมพูนี้แหละ ที่มันช่วยทำให้หล่อนใจอ่อนลงได้

แม้ว่าหลายครั้งหล่อนจะทำตัวไม่มีเหตุผล แต่ไม่รู้ทำไม เขาถึงต้องยอมให้หล่อนทุกทีไป ชายหนุ่มคิดแล้วก็อดสงสัยตัวเองขึ้นมาไม่ได้ เมธาพัฒน์เดินกลับเข้าบ้าน โดยไม่ลืมเด็ดเจ้าดอกกุหลาบสีชมพูแสนงามดอกหนึ่งติดมือมาด้วย

หลังจากที่หมกตัวในห้องน้ำอยู่นาน ร่างบอบบางที่บัดนี้มีเพียงผ้าขนหนูสีชมพูผืนเดียวพันกายก็ก้าวออกมาจากห้องน้ำ ใบหน้าที่งดงามตามธรรมชาตินั้นเศร้าสร้อยอย่างเห็นได้ชัด แต่เพียงไม่กี่ก้าว หล่อนก็ต้องชะงักอยู่กับที่ด้วยความประหลาดใจ เมื่อเห็นอาหนุ่มยืนหันหลังให้หล่อน สองแขนกำยำทำอยู่ที่ขอบหน้าต่าง เหมือนมองออกไปเบื้องนอก และก็ดูเหมือนเขาจะใจลอยเสียด้วย

“อาต้นเข้ามาทำไมคะ” เสียงหวานที่เจือไปด้วยความแปลกใจของพวงชมพูทำให้เมธาพัฒน์รู้สึกตัว เขาหันกลับมาหา แล้วก็ตกใจแทบช็อก

โอ้...พระเจ้า! นี่เขากำลังฝันไปใช่ไหม เขาฝันไปแน่ๆ เขาฝันจริงๆ

ชายหนุ่มยกสองมือขึ้นขยี้ตา รวากับไม่เชื่อในภาพที่ได้เห็น!

เรือนร่างของผู้หญิงที่โตเป็นสาวเต็มตัว งดงามอยู่ภายใต้ผ้าขนหนูสีชมพูผืนเล็ก เนินอกขาวผ่องอวบอัมดันล้นขึ้นมา จนเจ้าผ้าผืนน้อยนั้นแทบจะปิดไม่มิด เมธาพัฒน์กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ตอนนี้ลำคอของเขาแห้งผาก

ราวกับกำลังเดินหลงทางอยู่ในทะเลทรายกว้าง และหล่อนก็คือโอเอซิสสำหรับ
เขา!

ผมเดินเล็กลีดำสนิทที่เขามักจะเห็นมันถูกถักเปียไว้สองข้างและผูกด้วย
ริบบิ้นสีดำ ตอนนี้ถูกปล่อยลงมาเคลียไหล่เปลือยเปล่า มันสวยงามจนเขาอยาก
จะสอดนิ้วเข้าไปลูบไล้มัน

เรือนร่างที่เคยคิดว่ายังเป็นเด็กอยู่นั้น ตอนนี้ได้กลายเป็นเรือนร่างของ
สาวงามที่มีทรวดทรงราวกับนาฬิกาทราย อวบอัดทรมานใจผู้ชายยิ่งนัก

ตอนนี้เรือนกายของเขาแข็งข็งขึ้นมาโดยอัตโนมัติ ภาพที่ประสบพบโดย
ไม่ได้คาดคิดมาก่อนตรงหน้า ทำให้ความสามารถในการควบคุมตัวเองลดถอยลง
แต่ด้วยความป็นสุภาพบุรุษทำให้เขาต้องหักห้ามความปรารถนาของตัวเอง

แม้ใจจริงแล้ว... เขาอยากจะทำอะไรกับเธอ... ให้พ้นจากเรือนร่าง
ของหล่อนมากแค่ไหนก็ตาม โอ้...พระเจ้า ทำไมไม่ต้องส่งเขาเข้ามาตอนนี้ด้วย
ทำไมต้องให้เขาเห็นสิ่งที่เขาพยายามหนีด้วย

“นี่เธอต้อนรับอาด้วยชุดนี้นะหรือ!”

หลังจากตะลึงอยู่นาน พวงชมพูก็ได้สติ หล่อนหันรีหันขวางอย่างคิดอะไร
ไม่ออก หล่อนไม่รู้ว่เขาจะเข้ามาตอนนี้ เพราะปกติเขาจะไม่ย่างกรายเข้ามา
เลยด้วยซ้ำ

หญิงสาวเงยหน้าที่แดงก่ำไปด้วยความอายขึ้นมองเขา สายตาของหล่อน
ประสานกับดวงตาสีเข้มของเขาแล้วก็เหมือนกับถูกสะกด

“อะ...อาตันไม่เคยะประตู...” หญิงสาวคิดคำพูดได้แค่นั้น ตอนนั้นหัวใจ
ของหล่อนพุ่งทะยานขึ้นไปสู่ดาวอังคารก่อนจะกระเด็นกลับมายังพื้นโลก หลาย
ต่อหลายครั้งจนหล่อนเหนื่อยหอบ แม้แต่แรงจะหายใจหล่อนก็ยังขาดแคลน

ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนส์เข้มทำให้หล่อนรู้สึกร้อนรุ่ม
ขึ้นมาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ความต้องการบางอย่างกำลังโถมเข้าใส่หล่อน
อย่างจัง จนหล่อนแทบจะปิดไว้ไม่ได้!

“อาเคาะแล้ว...” เมธาพัฒน์พึมพำออกมา โดยที่สายต่ายังคงจับจ้องอยู่
ที่เรือนร่างของหล่อนไม่วางตา และสุดท้ายหล่อนก็เห็นเขาหลับตาลง เหมือน
กำลังขมอะไรบางอย่าง

“ถ้าอาลืมตาขึ้นอีกครั้ง หวังว่าชมพูคงแต่งตัวเรียบร้อยแล้วนะครับ” เขา

พูดขึ้นทั้งๆ ที่หลับตา

ความอับอายที่ก่อตัวขึ้นแต่แรกยิ่งเพิ่มมากขึ้นจนแก่นวลทั้งสองข้างของ
หล่อนแดงระเรื่อ

หญิงสาวรีบถอนสายตาร่างกายที่นำหลงไหลตรงหน้า ก็มองตัวเอง
ก่อนจะอุทานด้วยความตกใจ หล่อนลื้มไปเลยว่าหล่อนอยู่ในสภาพไหน!

และด้วยความรีบร้อนที่จะวิ่งหนีเข้าห้องน้ำ ทำให้สาวน้อยเสียหลักวิ่งชน
ขาโต๊ะเครื่องแป้งที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ จนล้มลงไปกองกับพื้นห้อง และผ้าขนหนูเจ้ากรรม
ก็เลื่อนหลุดไปกองอยู่ที่เอว หญิงสาวร้องออกมาอย่างเจ็บปวด

เสียงร้องของหล่อนทำให้เมธาพัฒน์ลื้มตาขึ้นมาทันที แต่ภาพที่เขาเห็น
ตอนนี้ยิ่งทำให้เขาอยากจะทำเอาหัวชนข้างฝาตาย

หญิงสาวสว่นนระทวยอยู่กับพื้น ร่างกายเปลือยเปล่า ไข่...แล้วนี่เขา
จะทานทนต่อไปได้นานอีกแค่ไหนกัน

“ชมพู่เจ็บขา...อาตั้น...” เสียงร้องขอความช่วยเหลือของหล่อนทำให้
เมธาพัฒน์จำต้องสลัดความคิดอกุศลออกไปโดยฉับพลัน ชายหนุ่มรีบก้าวฉับๆ
ไปที่ตู้เสื้อผ้าก่อนจะหยิบเสื้อคลุมมาอบน้ำออกมาส่งให้พวงชมพู

“ใส่ซะก่อน อาไม่ใช่พระอิฐพระปูนหรอกนะครับ” น้ำเสียงของเขาไม่ได้
อยู่ในโทนเสียงปกติ หล่อนรู้ดี พวงชมพูรีบรับเสื้อคลุมมาคลุมตัวอย่างรวดเร็ว
ความอับอายแล่นไปทั่วร่าง

“คะ...คือชมพูไม่ได้ตั้งใจ...” หญิงสาวปฏิเสธตะกุกตะกัก

“ไม่...ชมพูตั้งใจจะยั่วอาต่างหาก” เมธาพัฒน์ขบกรามจนขึ้นเป็นสันสูง
ใบหน้าหล่อเหลากระด้างแลดูดิบเถื่อนขึ้นมาอย่างไม่น่าเชื่อ

แต่ก่อนที่พวงชมพูจะได้ตอบโต้ข้อกล่าวหาของเขา หล่อนก็ถูกอุ้มขึ้นมา
อยู่ในวงแขนแข็งแกร่งของเขาแล้ว หญิงสาวตัวลั่นสะท้านด้วยความหวั่นไหว

“อาจะพาชมพูไปนอนที่เตียง แล้วจะเรียกเด็กรับใช้ขึ้นมาดูแล...” เขา
กัดฟันพูดออกมา และวางหล่อนลงบนเตียงอย่างนุ่มนวล ผ้าห่มผืนใหญ่ถูกดึง
มาคลุมตัวหล่อนจนมิด ชายหนุ่มถอนหายใจออกมาเมื่อเขาสามารถจัดการความ
เขี้ยววนของพวงชมพูให้พ้นสายตาไปได้

“จำไว้นะ อย่าทำแบบนี้กับใครอีก เพราะไม่มีใครจะทนได้เหมือนกับ
อา!” เมธาพัฒน์คำรามออกมาเสียงแผ่วเบา แต่มันช่างน่ากลัวยิ่งนักสำหรับ

พวงชมพู

“แต่อาตันทกำลังเข้าใจผิดนะคะ ชมพูไม่รู้ที่อาตันทจะเข้ามา แต่ถึงจะรู้ก็ไม่แปลก ถ้าชมพูจะแก้ผ้าในห้องนอนของตัวเอง” พวงชมพูเถียงออกมาด้วยเสียงไม่มั่นคงนัก เพราะความที่หล่อนปรารถนามานานหลายปีที่จะได้ใกล้ชิดกับเขา ทำให้เลือดสาวในกายของหล่อนพลุ่งพล่านราวกับคลื่นมหาสมุทร

“เออละ เราเลิกพูดเรื่องนี้กันได้แล้ว!” เมธาพัฒน์สั่งเสียงเข้ม ก่อนจะเดินตรงไปที่โต๊ะตัวเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ข้างๆ หน้าต่างบานที่เขายืนเหม่ออยู่ตอนหล่อนออกมาจากห้องน้ำ

“แต่ชมพูไม่...”

“หมดหรือยัง ใจความเกร ใจความเกรี้ยวกราดเอาแต่ใจเนีย หมดหรือยังครับ!” เมธาพัฒน์ถามเมื่อเดินกลับมาหยุดตรงข้างเตียงอีกครั้งหนึ่ง ดวงตาสุดเช็กชื่อของเขาวาวโรจน์ด้วยความโกรธอย่างไม่ปิดบัง

“ชมพูไม่ใช่เด็กนะ อย่ามาว่าชมพูแบบนี้” หญิงสาวได้กลับอย่างเผ็ดร้อน คำพูดของเขาทำให้หล่อนรู้สึกว่ เขาเห็นหล่อนเป็นเด็กตัวน้อยอยู่เสมอ แต่หล่อนไม่ยอมให้เขามองหล่อนแบบนี้สักหน่อย!

“พวงชมพู...” เขาตุ้ พร้อมกับถอนหายใจออกมาแรงๆ จนหล่อนได้ยินชัดเจน

“โอเค อายอมแพ้เธอแล้ว พวงชมพู อาขอสงบศึก” เมธาพัฒน์อ่อนนวยอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ พร้อมกับยื่นดอกกุหลาบสีชมพูในมือให้หล่อน สาวน้อยเงยหน้ามองเขาอย่างตกตะลึง

“อาแค่อยากให้อดอกกุหลาบกับชมพูเท่านั้น” เขาพูดเสียงแหบเครือในลำคอ ใบหน้ามีสีเลือดเข้มขึ้นจนพวงชมพูสังเกตได้ โดยเฉพาะบริเวณโหนกแก้มสูง...เขาอาย!

“อาารู้สึกผิดไม่น้อยกับเรื่องเมื่อตอนเย็น ยกโทษให้อานะครับชมพู” เขาพุดน้ำเสียงนุ่มนวล

“อาตันท...” หญิงสาวคราวเรียกชื่อเขาเสียงสั้นไหว ก่อนจะยื่นมือไปรับดอกกุหลาบแสนสวยราวกับต้องมนตร์สะกด

ก็กริยาท่าทางอย่างนี้ และการกระทำที่แสนจะอ่อนโยนของเขาแบบนี้ไง ที่ทำให้หล่อนหลงรักหัวปักหัวปำ หล่อนสงสัยน่กว่เขาสุภาพอย่างนี้กับผู้หญิง

ทุกคนหรือเปล่า

“ชมพูไม่โกรธอาตันแล้วค่ะ ชมพูขอโทษที่เผลอไปหน่อย”

เมธาพัฒน์ยิ้มออกมาเมื่อได้ฟังคำพูดที่แสดงความรู้สึกผิดของเด็กสาว ที่นอนอยู่บนเตียงตรงหน้า เขายิ้มให้หล่อน ก่อนจะหมุนตัวเดินตรงไปที่ประตู

“เดี๋ยวจะทำให้สาวใช้ยกอาหารเย็นมาให้ นะครับ” เมธาพัฒน์หยุดยืนอยู่ตรงหน้าประตู และเมื่อพูดจบก็เดินออกจากห้องไปพร้อมกับบานประตูที่ถูกปิดลงอย่างแผ่วเบา

พวงชมพูนอนยิ้มหวานมองดอกกุหลาบในมืออย่างมีความสุข หญิงสาวจดดอกไม้แสนสวยนั้นกับปลายจมูกโด่งเชิดของตัวเอง เพื่อซึมซับกลิ่นหอมหวานของมัน พลางนึกไปถึงเจ้าดอกกุหลาบสีชมพูเกือบร้อยดอกที่ถูกหล่อนแทรกไว้ในหนังสือเรียนเล่มหนาจนแห้งได้รูปสวยงาม

หล่อนได้มันมาจากเขาทุกดอก เพราะพอหล่อนทะเลาะกับเขาที่ไรอาของหล่อนก็จะขอโทษด้วยดอกกุหลาบสีชมพูหนึ่งดอกทุกครั้งไป แม้ทุกครั้งที่ขัดแย้งกันหล่อนจะเป็นฝ่ายผิดก็ตาม

“ก็อาตันดีชะเนาะนี่ แล้วจะให้ชมพูเลิกรักอาตันได้ยังไงคะ” หญิงสาวพึมพำออกมา และเมื่อนึกถึงแวตตาที่เมธาพัฒน์มองหล่อนตอนที่ร่างกายเปลี่ยนเปล่า หญิงสาวก็อดรันทบวบไปทั่วตัวไม่ได้

หลังจากที่ส่งสาวใช้ให้ขึ้นไปดูแลแม่เด็กสาวตัวแสบแล้ว เมธาพัฒน์ก็เดินมุ่งหน้าตรงไปยังสระว่ายน้ำอย่างรีบเร่ง เขาถอดเสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพุ่งตัวลงไปในสระน้ำกว้างใหญ่ตรงหน้า

การที่เขาได้แหวกว่ายอยู่ในน้ำเย็นๆ เป็นระยะทางไกลๆ นั้นทำให้ความอึดอัดบางอย่างเริ่มลดลง ชายหนุ่มยืนฟังขอบสระ หอบหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อย แต่ถึงแม้อาการร้อนจะหมดไปกับการว่ายน้ำแล้วก็ตาม แต่สงครามภายในหัวใจของเขานั้นไม่มีทางดับลงได้แน่ ตราบใดที่เขายังอยู่ใกล้ๆ แม่เด็กสาวในปกครองตัวแสบนั้น...

เสียงนาฬิกาปลุกที่วางอยู่บนโต๊ะเตี้ยใกล้กับหัวเตียงดังขึ้น ร่างบอบบางในชุดนอนผ้าฝ้ายลายการ์ตูนสีโอลด์โรสขยับตัวไปมา เมื่อเรียวควานหาต้นเสียงที่ปลุกหล่อนตื่นจากความฝันอันแสนหวานนั้นอย่างหัวเสีย และพอเจอเจ้าตัวต้นเหตุ หญิงสาวก็กดปิดเสียงร้องอันน่ารำคาญนั้นทันที และจับเจ้านาฬิกาปลุกรูปหมูอ้วนสีชมพูนั้นวางลงที่เดิม

“กวนใจจริงๆ เลย” พวงชมพูบ่นพึมพำ ก่อนจะพลิกตัวกลับไปนอนตามเดิม แต่ไม่นานก็ทะเล้งพรวดลุกขึ้นนั่งอย่างเงิกขึ้นได้ เส้นผมสีดำสนิทที่ย่งเหยียงสยายเคลียไหล่มนน้ามองนัก

“อาตั้น! ไม่ทันแล้ว” พวงชมพูก้าวลงจากเตียงนอนหน้าตาตื่น ก่อนจะวิ่งไปเกาะขอบหน้าต่างบานใหญ่ที่อยู่ในห้องนอน เด็กสาวเบิกตากว้าง เรียวปากอิมที่แสนจะเฝ้ายวนนั้นเผยออกจากรากันอย่างลึมตัว

ไม่ว่าจะกี่ครั้ง ภาพที่เห็นตรงหน้าก็ทำให้หล่อนอดตื่นตะลึงไม่ได้ ชายร่างสูงใหญ่ที่กำลังวิ่งเหาะๆ อยู่ในพื้นที่เบื้องล่าง ทำให้หล่อนแทบอยากจะกระโดดลงไปหาเขาโดยทันที

เรือนร่างบึกบึนสมชายชาติศรีที่ซ่อนอยู่ในเสื้อกล้ามสีขาวกับกางเกงวอร์ม

สีดำ แถมพวงด้วยรองเท้าผ้าใบทำให้เขาดูน่าหลงใหล หล่อนเห็นเขาตั้งผ้าขนหนูสีขาวที่พาดอยู่ที่คอกมาเช็ดใบหน้าที่ขึ้นเหงื่ออย่างไม่ใส่ใจนัก ท่วงท่าราวเทพบุตรเดินดินเช่นนี้ทำให้หล่อนล้าคอแห้งผาก

สาวน้อยยืนอึดอัดกับภาพที่เห็นตรงหน้านั้น แต่ก็อดรู้สึกเสียดายไม่ได้ ที่ตื่นไม่ทันวิ่งจอกกิกกับเขา แต่ถึงอย่างนั้นแค่นี้ได้มองอิริยาบถเขาจากกระยะไกลแบบนี้ก็ถือว่าคุ้มค่าแล้วละ

แต่พวงชมพูก็ชื่นชมกับภาพตรงหน้าได้ไม่นาน เพราะไม่ช้าเมธำพฒน์ก็รู้ตัวว่าถูกแอบมอง ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมาสบตากับหล่อน แม้ระยะทางจะแสนไกล แต่ความรู้สึกบางอย่างที่ซ่อนลึกอยู่กันบังหัวใจก็แล่นปรี๊ดปรี๊ดไปตามเส้นเลือดใหญ่ก่อนจะตรงเข้าหัวใจของหล่อน

เด็กสาวรู้สึกถึงความร้อนที่แพร่กระจายจากลำคอขึ้นมาถึงแก้มทั้งสองข้าง สายตาที่จ้องมองมาเขม็งนิ่งนั้น เหมือนกับโชติรวนที่ตริ่งหล่อนไว้กับผนัง พวงชมพูเป็นอัมพาตขึ้นมาชั่วขณะ สองขาของหล่อนไม่มีเรี่ยวแรง และดูเหมือนเขาจะรู้ เพราะไม่ช้าเขาก็จะสายตาจากหล่อน และก็วิ่งหายไป

พวงชมพูหอบหายใจออกมาถี่ๆ ราวกับหล่อนผ่านการวิ่งมาอย่างทรหด ริมฝีปากอึดแห้งผาก เหงื่อสาวค่อยๆ เดินกลับไปนั่งที่เตียงนอน

“ทำไมเราเป็นได้ถึงขนาดนี้นะ” พวงชมพูพึมพำออกมาอย่างสุดแสนจะประหลาดใจกับอาการที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ ถึงแม้หล่อนจะรู้ตัวดีว่าหลงรักเมธำพฒน์สุดหัวใจ แต่หล่อนไม่เคยคิดว่าอาการมันจะรุนแรงขนาดนี้

เมธำพฒน์ก้าวเท้ายาวๆ ออกวิ่งไปยังไร่กว้างใหญ่เบื้องหน้า ภาพเด็กสาวสวยผมเผ้ายุ่งเหยิงที่ยืนจ้องเขาตาเป็นประกาย แม้จะเห็นไม่ถนัดนัก แต่เขารู้ดีว่าพวงชมพูต้องการอะไร ก็แหวตาเจ้าหล่อนไม่เคยปิดบังเลยว่า หล่อนรู้สึกอย่างไรกับเขา และเขาคิดว่าคนทั้งโลกก็ต้องรู้ เพียงแค่ได้เห็นมันเท่านั้น

“สิ่งที่ชมพูต้องการ คือสิ่งสุดท้ายที่อาคิดจะทำ” ชายหนุ่มพึมพำเสียงแหบแห้งแผ่วไปด้วยอารมณ์รุนแรง เขายังคงวิ่งไปข้างหน้าเรื่อยๆ เพื่อเผาผลาญความรู้สึกบางอย่างที่เจ้าตัวไม่ต้องการให้ใครรู้ แม้แต่ตัวเขาเอง

หลังเสร็จจากการวิ่งออกกำลังกายที่เขาทำเป็นประจำทุกเช้าแล้ว เมธาพัฒน์ก็ขึ้นไปอาบน้ำก่อนจะลงมากินอาหารเช้า วันนี้ชายหนุ่มสั่งให้แม่บ้าน ตั้งโต๊ะก่อนเวลาครึ่งชั่วโมง เพราะไม่อยากเผชิญหน้ากับพวงชมพู หล่อนเป็นสิ่งสุดท้ายในโลกที่เขาคิดจะอยู่ใกล้ ไม่ใช่ว่าหล่อนน่าเกลียดน่ากลัว ตรงกันข้าม... หล่อนกลับน่าปรารถนามากๆ ต่างหาก

ภาพสาวน้อยแสนสวยยืนมองเขาตาละห้อยอย่างนั้น แม้แต่เทวดาก็คงอดหันไหวไม่ได้ แต่หล่อนคือสิ่งต้องห้ามสำหรับเขา หล่อนคือผู้หญิงที่เขาจะต้องส่งมอบให้แก่ผู้ชายที่ดีพร้อมคนหนึ่งเมื่อถึงเวลา

เมธาพัฒน์หัวเราะเยาะตัวเองในใจอย่างสุดแสนสมเพช เพราะสิ่งที่น่ากลัวที่สุดตอนนี้ก็คือ...ใจของเขาเอง!

พวงชมพูในชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าพอดีตัวกับกางเกงขาสั้นสีขาวก้าวลงมาตามชั้นบันไดไม้ซุง สาวน้อยเดินตรงไปยังโต๊ะอาหาร เส้นผมนุ่มสลวยดำเงาถูกรวบติดด้วยโบสีฟ้าที่บัดนี้แกว่งไปมาตามท่วงท่าการเดิน หล่อนเห็นเมธาพัฒน์กำลัง่วนวุ่นอยู่กับการจัดการอาหารตรงหน้าอย่างรีบร้อน

พวงชมพูเหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ตรงผนังห้อง ก่อนที่คิ้วเรียวยาวจะขมวดมุ่น เพราะเวลาที่แสดงอยู่นั้นมันเพิ่งเจ็ดโมงสี่สิบห้านาทีเท่านั้น ถ้าหล่อนจำไม่ผิด เมธาพัฒน์เคยบอกหล่อนว่าที่นี่กินอาหารเช้าตอนแปดโมงตรงและในไม่ช้า เมฆหมอกแห่งความขุ่นข้องหมองใจก็เข้ามาเกาะกินอารมณ์ของหล่อนทันที เมื่อคิดออกแล้วว่าทำไมแม่บ้านถึงตั้งโต๊ะอาหารก่อนเวลา

ความสดชื่นเบิกบานที่มีสลายไปในบัดดล พวงชมพูกัดฟันแน่น ดวงตาคู่สวยนั้นลุกโชนด้วยเพลิงโทสะแรงกล้า

เด็กสาวเดินเข้าไปหยุดยืนตรงหน้าเมธาพัฒน์ ใบหน้าน่ารักของหล่อนงอแงแสดงอารมณ์ขุ่นเคือง ปากเฝ�อิมแสนจะเย้ายวนแหม่มเข้าหากันแน่น ก่อนจะเปิดออกมา

“อาตันท่าเหมือนชมพูเป็นตัวเชื่อโรค ถ้าไม่อยากเห็นหน้าชมพูก็บอก เพราะชมพูไม่หน้าด้านอยู่หรอกถ้าเจ้าของบ้านเขาไม่เต็มใจ”

เมธาพัฒน์ที่กำลังก้มหน้าดักข้าวต้มเข้าปากถึงกับทำช้อนหลุดมือ เมื่อได้ยินน้ำเสียงโกรธเกรี้ยวของเด็กสาวในปกครอง

ชายหนุ่มหนึ่งไปชั่วจิตใจ สมองที่เคยฉลาดทันคนของเขาซึ่งซาลงไป ถนัดตา ชายหนุ่มเมยหน้าขึ้นมองสาวน้อยตรงหน้าด้วยแววตาตกใจแถมประหลาดใจ เขาไม่คิดว่าหล่อนจะลงมาเร็วขนาดนี้ เพราะเมื่อตอนเขาวิ่งจอกกิ้ง หล่อนยังจ้วงเจียอยู่ในชุดนอนเกาะขอบหน้าต่างมองเขาอยู่เลย แต่เขาคงคิดผิดไป เขาน่าจะออกไปทำงานให้เร็วกว่านี้

“คือ...อา มีงานด่วน ชมพูอย่าเอาแต่ใจสิครับ” เมธาพัฒน์พูดออกมา ด้วยเสียงที่พยายามข่มให้เรียบเฉย เขาไม่สบตากับหล่อน ชายหนุ่มเสมองถั่วย ข้าวต้มตรงหน้าด้วยความละอายใจที่ต้องโกหก

“อาต้นอย่ามาแก้ตัวเลยคะ โอเค จันชมพูจะไม่กวนอาต้นก็ได้ ยังมีผู้ชายคนอื่นที่เต็มใจให้ชมพูอยู่ด้วย” พวงชมพูพูดด้วยความน้อยใจเต็มเปี่ยม ทำท่าจะหมุนตัววิ่งหนีไป แต่เมธาพัฒน์ก็กระโจนพรวดมาคว้าแขนของหล่อนไว้เสียก่อน

“อาเคยบอกชมพูแล้วใช่ไหมครับ ว่าเรื่องพวกนี้มันยังไม่สมควรที่ชมพูจะเก็บเอามาคิด และอา ก็ขอเตือน...ถ้าชมพูยังคิดจะขัดคำสั่งอาอีก ชมพูจะได้รับโทษนะ” เมธาพัฒน์กัดฟันพูดด้วยเสียงเย็นชา

พวงชมพูฟังแล้วก็อดรู้สึกขยาดไม่ได้ แต่ด้วยความน้อยใจที่เขาทำเหมือนหล่อนไม่มีตัวตนสำหรับเขา ทำให้สาวน้อยไม่คิดจะเลิกพยศง่าย ๆ

“อาต้นไม่มีสิทธิ์มาบงการชีวิตของชมพู ในเมื่อตลอดเวลาที่ผ่านมา อา ก็ไม่ได้ไยดีชมพูเลย” พวงชมพูขีดหน้าสูง ถึงแม้จะกลัวเขาแค่ไหน แต่หล่อนก็ไม่คิดจะยอมอ่อนข้อให้เขากอีก น้ำตาใหญ่ เริ่มคลอเต็มสองตา

“แต่อาหวังดีกับชมพูนะครับ ไม่อยากให้ชมพูเสียใจ” เมธาพัฒน์พูดออกมาเสียงแผ่วเบา ตอนนี้น้ำใจของเขาอ่อนยวบลงอย่างน่าใจหาย น้ำตาของพวงชมพูทำให้เขาคิดอะไรไม่ออก คิดทางหนีไม่ได้เลย...

“แต่ทุกอย่างที่อาต้นทำ มันทำให้ชมพูเสียใจ” พวงชมพูพูดเสียงเครือ หล่อนจ้องหน้าเขานิ่ง แววตาถือดีของพวงชมพูทำให้เมธาพัฒน์หัวน้ใจยิ่งนัก

“อาต้นจะหลบหน้าชมพูไปทำไมคะ ชมพุน่าเกลียดน่าขยะแขยงนัก หรือคะ อาต้นถึงต้องคอยหนีตลอดเวลา” สาวน้อยกลั่นสะอื้น ก่อนจะพูดต่อ “ชมพูไม่อยากให้อาต้นลำบากใจคะ ชมพูจะไปตามทางของชมพู” หล่อนอยากจะทำอะไรก็ได้ ที่เขาเอาแต่วิ่งหนีหล่อน พวงชมพูสละบัดแขนออกจากมือหนายอย่างแรงก่อนจะเดินห่างออกไป

“อาจจะไม่ยอมให้ชมพูไปไหนทั้งนั้น” เมธำพัฒน์คำรามอย่างเดือดดาล ตอนนี้อารมณ์ของเขาเริ่มจะคุกรุ่นขึ้นมาบ้างแล้วเนื่องจากความเอาแต่ใจของเด็กสาวในปกครอง

“อาศัยญากับพ่อของพวงชมพูไว้ ว่าจะดูแลชมพูจนกว่า...” เมธำพัฒน์ ก้าวยาวๆ มาขวางหน้าเด็กสาวเอาไว้ เขาหยุดพูดไปเพราะรู้สึกลำบากใจนักที่จะทำตามคำสั่งเสีย แต่สุดท้ายเขาก็พูดจนจบ

“จนกว่าชมพูจะแต่งงานกับผู้ชายดีๆ สักคน”

พวงชมพูยกหน้าขึ้นมองเขาอย่างตกตะลึง ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างเย้ยหยัน

“เรื่องหาสามี อาต่านไม่ต้องมาหาให้ชมพูหรอกค่ะ ชมพูมีปัญญาหาเองได้ขอบคุณ”

คำพูดอวดเก่งของพวงชมพูทำให้เลือดในกายของเมธำพัฒน์เดือดปุดๆ จนปรอทแทบจะแตก

ถ้าเขาหักคอหล่อนได้ เขาทำแน่! ชายหนุ่มคิดอย่างเช่นนี้ชั่ว

“หยุดเถียง! ผู้ชายทุกคนสามารถเป็นสามีได้ทั้งนั้น...” เมธำพัฒน์คำรามเสียงแผ่วเบาๆ แต่น่ากลัว ใช่มั้ยล่ะกลัวมากด้วย เพราะตอนนี้ใบหน้าของเขากระด้าง แววตาเกรี้ยวกราด นี่คงเป็นช่วงที่เขาหมดปัญญาควบคุมตัวเองแล้วก็เป็นได้

พวงชมพูเบ้หน้าด้วยความเจ็บ เมื่อต้นแขนของหล่อนถูกอาหุมนุ่มที่ตัวเองหลงรักคว่ำหมับเข้าให้ และเขาก็จับมันแน่นอย่างลึมตัว

“แต่...ทุกคนเป็นพ่อที่ดีให้กับลูกของเธอไม่ได้หรอก!” เสียงที่ลอดออกมาจากริมฝีปากสุดเข็งขึ้นนั้น ฟังผ่านๆ เหมือนกับว่าเขากำลังเทศนาสอนลูกสาวหรือไม่ก็น้องสาวอยู่ หล่อนไม่ชอบคำพูดแบบนี้ของเขาเลยจริงๆ ให้นายสิ!

“ดังนั้น...อาจจะเป็นคนหาให้ชมพูเอง ไม่ต้องกลัวว่าจะไม่มีสามี แต่...ต้องเรียนให้จบปริญญาตรีเสียก่อน” พูดจบเมธำพัฒน์ก็ปล่อยมือจากต้นแขนของเด็กสาวในปกครอง ก่อนจะก้าวถอยหลังออกห่างราวกับกำลังหาหลักยึดเกาะ

“อาขอตัวไปทำงานก่อน” เขาพูดและกำลังจะหมุนตัวเดินจากไป แต่พวงชมพูเดินขึ้นมาเสียก่อนด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน จนเมธำพัฒน์ต้องหันกลับมามองหล่อน

“คำสอนของอาตันฟังดูดีมาก!” หล่อนเน้นเสียงสูง ใบหน้าร้อนผ่าวด้วยความโมโห

“แต่แปลกนะ ชมพุกกลับไม่ชอบสักนิด เก็บเอาไว้สอนลูกสาวหรือไม่ก็น้องสาวของอาตันเถอะค่ะ ชมพุกับเกียรตินี้ไม่ลงจริง” พุดจบพวงชมพุกก็หมุนตัววิ่งหนีขึ้นไปบนห้องนอนอย่างรวดเร็ว ได้ยินเมธาพัฒน์ร้องเรียกหล่อนตามหลังกมา แต่หล่อนไม่คิดจะใส่ใจ เพราะต้นเหตุที่ทำให้หล่อนทุกข์ใจขนาดนี้ก็คือเขานั่นแหละ คอยดูนะ สิ่งไหนที่เขาจะให้หล่อนทำ หล่อนจะไม่ยอมทำเด็ดขาด แต่สิ่งไหนที่เขาห้าม หล่อนก็จะทำให้มันสุดๆ ไปเลย คอยดู! พวงชมพุกคิดอย่างแค้นเคือง

“เด็กเอาแต่ใจ!” เมธาพัฒน์สบถออกมาอย่างเหลืออด สายตีสระไปมาอย่างระอาใจ ก่อนจะเดินคุ่มๆ จากไปพร้อมกับโทสะ

พวงชมพุกพบหน้าลงกับหมอนบนเตียงนอนของหล่อน น้ำตาลหลังไหล
ออกมาพร้อมกับทำนองแตกหลาย ความเจ็บปวดที่เก็บกลั้นมาแสนนานค่อยๆ ระเบิดออกมาลูกแล้วลูกเล่า ความชอกช้ำที่เขาขังเข้าใส่หล่อนมันมากมาย จนจะท่วมท้นหัวใจหล่อนอยู่แล้ว

หล่อนจำกริยาและการวางตัวของเขาได้ดี เขาทำท่าทางอึดอัดทุกครั้งที่อยู่ใกล้หล่อน และก็มักจะหลีกเลี่ยงการพบเจอกับหล่อนเสมอมา แต่ถ้าเลี่ยงไม่ได้ ผู้คนมากมายจะถูกเขาพามาเป็นก้างขวางคอหล่อนเสมอ ไม่ว่าอย่างไร เขาก็ไม่ยอมอยู่ตามลำพังกับหล่อน

ทำไมนะ...หล่อนขี้รำขี้เหร่มากนักหรือไง หรือว่าหล่อนยังเด็กเกินไป ใช่! ต้องใช่แน่ๆ หล่อนคงเด็กเกินไปจริงๆ สงสัยหล่อนคงจะต้องปรับปรุงตัวใหม่เสียแล้ว จะต้องทำให้เขารู้ว่าได้ว่าหล่อนโตแล้ว และก็พร้อมจะทำหน้าที่ของภรรยาที่ดีแล้วด้วย แต่สำหรับเขาเท่านั้นนะ!

พวงชมพุกดูดลูกขึ้น ก่อนจะยกมือขึ้นเช็ดคราบน้ำตาจนแห้งสนิท ดวงตากลมโตภายใต้แพขนตายาวดกดำฉายแววมุ่งมาดอย่างชัดเจน

“คอยดูเถอะ อาตันจะต้องตามหึงชมพุกบ้าง” สาวน้อยพิมพ์ออกมาอย่างขุ่นเคือง ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่หัวเตียง กดหมายเลขที่หล่อนคุ้นเคยดี รอไม่นานคนปลายทางก็รับสาย

พวงชมพูยิ้มออกมา แผนการทำลายน้ำแข็งขั้วโลกของหล่อนกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว... หล่อนอยากจะรู้มากกว่าเขาจะทนได้สักกี่น้ำ

เมธาพัฒน์รู้สึกหงุดหงิดหัวใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ชายหนุ่มพยายามที่จะไม่คิดฟุ้งซ่านเรื่องของพวงชมพู แต่ก็ทำไม่ได้เลย ใบหน้าบึ้งแบ้วของหล่อนลอยเข้ามาในความรู้สึกนึกคิดของเขาตลอดเวลา

นี่เขาคงบ้าไปแล้ว... เพราะการคิดถึงพวงชมพูเป็นสิ่งสุดท้ายในโลกที่เขาคิดจะทำ แต่เขากลับทำมันแล้ว และก็เลิกทำไม่ได้ด้วย

คำพูดอวดดี อวดเก่งของหล่อน พานจะทำให้เขาโกรธเกรี้ยวตลอดเวลา และยังได้รู้ว่าหล่อนปรารถนาผู้ชายคนอื่น เขายังแทบคลั่ง โอ...พระเจ้า เขาจะทำอย่างไรกับหล่อนดี หล่อนคือนรกชัดๆ และตอนนี้ข้าข้างหนึ่งของเขาก็เหยียบย่างลงไปบนรกรันแล้ว

“นรกที่แสนหวาน...” เมธาพัฒน์ครางออกมาเสียงแผ่วเบาอย่างลึมดัว และเมื่อได้สติเขาก็รีบปีนปายขึ้นมาจากชุมชนรกรันทันที แม้ในส่วนลึกของเขาจะรู้ว่ามันไม่มีประโยชน์ก็ตาม

เมธาพัฒน์สะบัดศีรษะแรงๆ รีบเดินดุ่มๆ ตรงไปยังไร่ทุ่งนกกว้างตรงหน้า คนงานหลายสิบคนกำลังขะมักเขม้นในการตัดช่อช่อกันอยู่ ชายหนุ่มเดินเข้าไปหยุดดูใกล้ๆ กับหัวหน้าคนงานเก่าแก่ที่อยู่กับเขามาหลายปี

“ภรรยาของลุงหายป่วยหรือยังครับ” คำพูดที่ตั้งขึ้นข้างหลังทำให้สมชายหันกลับไปมอง และเขาก็เห็นเมธาพัฒน์ นายจ้างผู้หล่อเหลาของเขายืนอยู่ตรงนั้น “เจ้านาย!”

“เรียกผมว่าต้นเฉยๆ ดีกว่า” เมธาพัฒน์ยิ้มให้

“ครับ คุณต้น” สมชายรับคำเสียงหัวลิก บุรุษวัยกลางคนอดทิ้งไม่ได้กับความหล่อเหลาของผู้ชายตรงหน้า ผิวขาวดูสุขภาพดีทั้งๆ ที่ทำงานตากแดดตากลมในไร่ตลอดเวลา ริมฝีปากได้รูปแดงระเรื่อ ร่างกายที่บึกบึนสมชายชาตรี เพราะอย่างนี้ผู้หญิงมากมายถึงได้หลงใหลได้ปลื้มเขานักหนา แต่ก็ดูเหมือนว่าเจ้านายของเขาไม่เคยจะสนใจใครสักคน

“สมรค่อยยังชั่วแล้วครับ อีกไม่นานก็คงจะออกมาทำงานได้แล้ว” ชายวัยกลางคนรู้สึกตื่นตันในความมีน้ำใจของคนหนุ่มรุ่นลูกตรงหน้าเหลือเกิน

เพราะถ้าไม่ได้เมธาพัฒน์ ปานนี้เขายังไม่รู้เลยว่าภรรยาของเขาจะมีลมหายใจอยู่หรือไม่

“ไม่ต้องรีบร้อนหรอกครับ ให้หายดีซะก่อนค่อยมาทำงาน ไม่ต้องห่วง ผมไม่ติดใจอะไรหรอกครับ” เมธาพัฒน์พูดกลั้วหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“ขอบคุณมากครับ ผมเกรงใจคุณต้นจริงๆ” สมชายพูดด้วยความซาบซึ้งใจเป็นที่สุด

“อย่าพูดอย่างนั้นเลย เราก็เปรียบเหมือนครอบครัวเดียวกัน มีอะไรก็ต้องช่วยกัน”

“ถ้าอย่างนั้นกลางวันถ้าคุณต้นไม่รังเกียจ ผมขอเชิญไปทานอาหารกลางวันในห้องของผมนะครับ พอดีสมรอยากจะขอบคุณคุณต้นมาก” สมชายพูดออกมาอย่างกระอักกระอ่วนใจ แต่คำตอบของเมธาพัฒน์ก็ทำให้เขายิ้มออกมาอย่างดีใจ

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะครับ ผมยินดีเสมอ จะได้ไปเยี่ยมบ้าสมรด้วย” ชายหนุ่มรีบตกลงอย่างไม่รีรอ เพราะนี่คือสิ่งที่เขาต้องการอยู่พอดี การที่ไม่ต้องกลับไปกินอาหารกลางวันที่บ้านทำให้เขาได้อยู่ห่างจากพวงชมพู แม้จะแค่ช่วงเวลาไม่นานนักก็ตาม

เวลาล่วงเลยเที่ยงวันไปหลายชั่วโมงแล้ว พวงชมพูยืนชะเง้อมองหาอาหารอย่างกระวนกระวายใจ ใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสเหี่ยวลงจนเกือบคล้ายกับดอกไม้ขาดน้ำ สาวน้อยเม้มปากแน่น เหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ที่ผนังห้องบ่อยครั้ง

พวงชมพูรู้สึกล้มเหลวตั้งแต่ยังไม่ทันจะได้เริ่มแผนการ เด็กสาวนึกไปถึงคำพูดแนะนำของเพื่อนสาวที่กรอกมาตามคลื่นโทรศัพท์

‘ชมพูต้องทำตัวให้เป็นผู้ใหญ่ อย่าเอาแต่ใจ ทำยังไงก็ได้ให้อาต้นคิดว่าชมพูโตเป็นสาวแล้ว’ นี่คือการพูดที่ร้อยดาวเพื่อนสาวคนสนิทของหล่อนแนะนำ

‘แล้วจะให้ทำยังไงล่ะ ชมพูไม่เข้าใจ หรือว่าต้องจู๋จิมปล้ำเลย’ หล่อนจำได้ว่าตัวเองพูดติดตลกออกไปอย่างนั้น แล้วก็ถูกเพื่อนสาวตวาดกลับมาจนหูแทบแตก

‘นี่ชมพู จะบ้าเหอ! ทำอย่างนี้อาต้นไม่วิ่งปาราบหรือไง’

‘แล้วต้องทำยังไงล่ะ เราคิดไม่ออกเลย’

‘ขั้นแรก ชมพุดต้องหัดทำอาหารก่อน เสน่ห์ปลายจวักนะเคยได้ยินไหม’

และด้วยเหตุผลนี้หล่อนจึงต้องยอมพักความแองงอนของตัวเองไว้ชั่วคราว เพื่อเข้าครัวทำอาหารให้ผู้ชายในฝันของหล่อนกิน แต่เขาสี! ทำไม่ยังไม่กลับมาสักที

เด็กสาวถอนหายใจออกมาอย่างสิ้นหวัง เมื่อเสียงนาฬิกาที่ข้างฝาบอกเวลา 14.00 น. แล้ว พวงชมพูแทบจะกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ สาวน้อยเดินกลับไปโต๊ะอาหาร หล่อนอดส่ำหัดตั้งใจทำมันขึ้นมาด้วยหัวใจ ทุกสิ่งทุกอย่างที่บรรจงใส่ลงไปเต็มไปด้วยกลิ่นอายของความรักความบูชาที่หล่อนมีให้เขา หวังเหลือเกินว่าเขาจะซาบซึ้งกับความคิดของหล่อนบ้าง แต่ทุกอย่างก็พังลงไม่เป็นท่า

พวงชมพูทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้อย่างอ่อนแรง ใบหน้างามซบสະอื่นกับโต๊ะอาหารราวกับกลืนไว้ไม่อยู่ ความเสียใจ ความผิดหวังสาดซัดเข้าไปในหล่อนไม่หยุดยั้ง

“อาตันใจร้าย...” สาวน้อยยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาที่หลังไหลออกมา พวงชมพูขบเรียวปากอิมจนเจ็บไปหมด ความเสียใจโหมกระหน่ำอย่างรุนแรงจนหล่อนแทบจะกระอักออกมาเป็นเลือด

“ชมพูเกลียดอาตันที่สุด!” เพราะความเจ็บปวดที่อัดแน่นอยู่ในใจทำให้เด็กสาวขาดสติ ไม่ช้าถ้วยจนบนโต๊ะอาหารก็ถูกหล่อนกวาดมันลงไปกองที่พื้นจนหมด เสียงถ้วยซามแตกดังลั่นห้องอาหารจนแทบแก้วหู

อาหารที่หล่อนอดส่ำหัดตั้งใจทำขึ้นมากระจัดกระจายเต็มพื้นห้อง สาวน้อยยืนมองผลงานตัวเองทั้งน้ำตาค่อนจะเหี่ยดยิ้มหยัน ตอนนีห้วใจของหล่อนด้านซาไปหมด

“เมื่อไม่มา ก็ไม่ต้องกินมันแล้ว!” พวงชมพูตะโกนออกมาเสียงดังอย่างไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้อีกต่อไป เด็กสาวหันไปจ้องสาวใช้ที่ยืนตัวสั่นอยู่หน้าประตู ก่อนจะพุดเสียงซุ่น

“ไม่ต้องเก็บนะ ปล่อยไว้แบบนี้แหละ” พุดจบพวงชมพูก็เดินออกจากห้องครัวตรงไปยังหน้าลานบ้านด้วยความรีบร้อน ร่างบอบบางเดินจ้ำอ้าวตรงไปยังโรงซุ่นที่อยู่ไม่ไกลด้วยจิตใจร้อนรุ่ม

หล่อนอยากจะรู้นั้กว่าเขามัวทำอะไรอยู่ ทำไมไม่กลับมากินอาหารกลางวัน

ที่บ้านเหมือนเคย เพราะหล่อนสอบถามมาจากสาวใช้แล้วว่าปกติเมธาพัฒน์ จะต้องกลับมากินอาหารที่บ้านทุกวัน แต่วันนี้เขาไม่กลับ!

“ชมพู่จะไม่ยอมให้อภัยอาตันอีกแล้ว” สาวน้อยคำรามในลำคออย่างเดือดดาล ดวงตาเปล่งประกายวาววับจนน่ากลัว และไม่ช้าเรือนร่างสูงใหญ่ของเขาก็ปรากฏต่อสายตาหล่อน แม้จะยังอยู่ห่างไกล แต่ภาพที่เห็นก็ทำให้อารมณ์ของหล่อนยิ่งเดือดพล่าน “อย่างนี้เอง ถึงได้ไม่กลับไปกินข้าวที่บ้าน”

ภาพเมธาพัฒน์กำลังหัวร่อต่อกระซิกกับหญิงสาวคนหนึ่งมันบาดลึกเข้าไปถึงหัวใจ และไม่ช้าความยับยั้งชั่งใจของหล่อนก็หมดลงอย่างสิ้นเชิง

พวงชมพูก้าวฉับๆ เข้าหาเป้าหมายตรงหน้าราวกับเพชฌฆาตจากอเวจี

“หล่อนเป็นใครไม่ทราบ มาทำระริกระรี้ใส่อาตันทำไม” เมื่อเดินไปถึงพวงชมพูก็ไม่เสียเวลาสักนิด หล่อนเข้าไปยืนแทรกกลางระหว่างคนทั้งสองทันที สาวน้อยเห็นผู้หญิงคนนั้นหน้าซีดเผือดด้วยความตกใจ แต่อาตันของหล่อนกลับหน้าบึ้งตึงขึ้นมาจนหล่อนนึกกลัว

“นี่มันอะไรกันครับชมพู่ อากำลังทำงานอยู่เห็นหรือเปล่า” เมธาพัฒน์ตำหนิหล่อนเสียงเข้ม เขาประหลาดใจไม่น้อยที่พวงชมพูออกมาที่ไร่นี้

“ทำงานอะไรกัน เห็นหัวเราะให้กันราวกับทั้งโลกมีกันอยู่แค่สองคน” พวงชมพูพูดเสียงขึ้นจมูกอย่างแง่งอน พลางจ้องมองสตรีที่ยืนอยู่ตรงหน้าอย่างไม่พอใจ

“ลั่นทมไปทำงานต่อเถอะ เดี่ยวทางนี้ผมจัดการเอง” เมธาพัฒน์พูดกับสตรีตรงหน้าด้วยน้ำเสียงไม่สabayใจนัก และพอหล่อนเดินจากไปแล้ว ชายหนุ่มก็หันกลับมาตีหน้ายักยักใส่แม่ตัวดีที่ช่อก่อเรื่องทันที

“อธิบายให้อาฟังหน่อยสิครับ ว่าผีตัวไหนมันเข้าสิงชมพู่อีก” เมธาพัฒน์หรีดจ้องพวงชมพูหนึ่ง โบน้าหล่อเหลาสุดเชือกสีของเขากะด้างขึ้นมาอย่างน่ากลัว

“หรือว่านี่คือตัวตนของชมพู่ เด็กเอาแต่ใจ...นี่ใช่ไหมที่ชมพู่เป็น” คำกล่าวหารุนแรงของเขาทำให้เด็กสาวถึงกับหน้าซีดขาว เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้นมาตามไรผม

“แล้วทำไมล่ะ ถ้าอาตันไม่ชอบก็ไม่ต้องมาสนใจ เพราะชมพู่ก็จะเลิกสนใจอาตันเช่นกัน เชิญไปอื้ออากับแม่คนงานสาวคนนั้นตามสบาย ชมพู่ไม่อยู่ขัดคอ

แล้ว” พวงชมพูพุดออกมาด้วยความน้อยใจสุดขีด แล้วรีบจ้ำอ้าวเดินหนีไป

เมธำพัฒน์รีบวิ่งตามไปคว้าแขนกลมมนเอาไว้ แล้วลากพวงชมพูให้เดินตามเขากลับบ้านพักอย่างรวดเร็ว เพราะถ้าขึ้นอยู่ที่ไร่อต่อไปเขาได้ตกเป็นขี้ปากของคนงานอย่างแน่นอน

“เด็กนิสัยไม่ดี ใครเขาจะรักลง” เมธำพัฒน์ปิดประตูตามหลัง เมื่อเข้ามาในห้องนอนของเด็กสาวในปกครองแล้ว

“ไม่รักก็อย่ารัก เพราะถึงยังไงอาตันทักก็ไม่ได้คิดจะรักชมพูอยู่แล้ว” สาวน้อยสะบัดแขนแรงๆ หัวงจะให้หลุดพ้นจากมือของเขา แต่นอกจากจะไม่นเป็นไปอย่าง ที่คิด ข้าแล้วเอวบางของหล่อนก็ยังถูกเขารวบเข้าปอกอดเอาไว้แน่น

“รู้ได้ยังไง หรือว่ามีมนตร์วิเศษล่ะ” เมธำพัฒน์ถามกลับไปอย่างยียวน จ้องเรียวปากอímที่ขยับไปมาอย่างมีชีวิตชีวาของพวงชมพูนี้ ความรู้สึกบางอย่างเริ่มจะก่อตัวขึ้นครอบงำจิตสำนึกของเขาอีกแล้ว

“อาตันทักใจร้าย ปล่อยชมพูนะ เกลียดกันกับอกมา ไม่ต้องแกล้งทำเป็น หลบหน้าหรอก” น้ำเสียงของพวงชมพูเจือสะอื้น ตาคู่สวยของหล่อนรันไปด้วย น้ำตา

“ถ้าอาเกลียดชมพูจริงๆ อาคงไม่กอดชมพูแบบนี้หรอก” เมธำพัฒน์แทบอยากจะกัดลิ้นตัวเองตายที่พุดออกไปแบบนั้น แต่ตอนนี้หัวใจของเขามันเต้นแรงจนเกินจะควบคุมได้ และที่สำคัญ...ตอนนี้ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของเขาถูกใบหน้างามๆ ของพวงชมพูกลบจนจมดินไปหมดแล้ว

“อาตันทัก!” พวงชมพูแทบไม่อยากเชื่อหูตัวเองเลย นี่ไม่ใช่อาตันทักที่หล่อนรู้จัก สาวน้อยเงยหน้าขึ้นสบตา กับเขา กระแสแห่งความปรารถนาไหวระริกอยู่ภายในดวงตาสีดำสนิทของเขา เด็กสาวแก้มร้อนผ่าว

“อาไม่อยากทำร้ายชมพู แต่ชมพูยั่วอาเกินไปแล้ว” เขายกมือขึ้นไล่ไปตามนวลแก้มของหล่อนเบาๆ อ่อนโยนจนพวงชมพูเผลอวางในลำคอ รวากับ ผืนไป สาวน้อยหลับตาพริ้มเมื่อรู้สึกว้าใบหน้าหล่อเหลาของเมธำพัฒน์กำลัง จะก้มลงมาหา เรียวปากอímแดงระเรื่อเผยออกจากกันน้อยๆ อย่างเชื่องชวน

“แต่อาทำอย่าง ที่ชมพูต้องการไม่ได้ อาเป็นผู้ปกครองของชมพู ถึงแม้จะไม่ใช่ตามกฎหมาย แต่ก็ตามคำมั่นสัญญาที่อาได้ให้ไว้กับพ่อของชมพู”

คำพูดของเขาเหมือนแค้นน้ำที่ถูกล้างพื้นจนแตก มันบาดลึกเข้าไปถึง

หัวใจ สวณ้อยลิ้มตาขึ้นอย่างรวดเร็ว แก้มนวลแดงก่ำด้วยความอับอาย มองเขาอย่างแค้นเคือง

“ฉันก็ปล่อยชมพู่ได้แล้ว และออกไปให้พ้นหน้าชมพู่เลย คนใจร้าย” พวงชมพู่ตื่นนอนอย่างแรงจนเป็นอิสระจากอ้อมกอดของอาหนุ่ม เด็กสาวกัดฟันอย่างเดือดดาลก่อนจะระดมทุบตีออกกว้างของผู้ชายตรงหน้าอย่างโกรธแค้น

“ถ้าชมพู่ยังไม่รู้จักโตแบบนี้ อาจต้องไปอยู่ที่อื่นซะแล้ว”

มือบางยกค้างอยู่กลางอากาศ สวณ้อยมองหน้าอาหนุ่มอย่างน้อยใจ ก่อนจะกัดฟันพูดออกมาอย่างขมขื่น

“ไม่เป็นไรค่ะ ถึงไม่มีอาตันชมพู่ก็อยู่ได้ ก็ดีเหมือนกัน อาตันจะได้ไม่ต้องคอยวิ่งหนีชมพู่ด้วย จะได้ไม่เหนื่อยไงคะ แต่ชมพู่จะเป็นฝ่ายไปไม่ใช่อาตัน” พวงชมพู่หยุดออกฤทธิ์ รีบวิ่งไปที่ตู้เสื้อผ้า หยิบกระเป๋าเดินทางสีดำใบใหญ่ที่อยู่บนหลังตู้ลงมาเปิดออก ก่อนจะรีบหันไปคว้าเสื้อผ้าใกล้มีม้ายัดลงไปทั้งน้ำตา

“หยุดนะชมพู่ ทำไม่ถึงได้ดื้อขนาดนี้ เอาแต่ใจเหลือเกิน” เมธาพัฒน์กระโดดข้ามเตียงนอนสีหวานมาคว้ามือของพวงชมพู่ไว้นั่น

สวณ้อยพยายามสะบัดแรงๆ แต่ไม่ได้ผล หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างโกรธจัด

“อย่ามายุ่ง ปล่อยชมพู่ซะ” พวงชมพู่พยายามตื่นนอนอย่างสุดแรง เมธาพัฒน์ก็ไม่ยอมแพ้ เขาพยายามรวบข้อมือทั้งสองข้างของพวงชมพู่เอาไว้ ทั้งคู่ยืนอยู่กันอยู่นานก่อนจะเสียหลักล้มลงไปบนเตียงด้วยกันทั้งคู่ โดยที่เรือนร่างแข็งแกร่งเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของเมธาพัฒน์นอนอยู่เบื้องล่าง และมีร่างนุ่มนวลของพวงชมพู่อยู่ด้านบน

กาลเวลาเหมือนหยุดอยู่กับที่ เมื่อสายตาของทั้งคู่ประสานกัน ความแนบสนิทที่ชิดเชื้เกินความจำเป็นทำให้เลือดในกายของชายหนุ่มปั่นป่วน ความต้องการบางอย่างค่อยๆ ฟุ้งตื่นจากการหลับใหล และมันก็แข็งแกร่งอยู่บริเวณท้องน้อยของพวงชมพู่จนเด็กสาวหน้าแดงชาน

ความรู้สึกแนบชิดสนิทสนมกับชายที่แอบรักมานาน ทำให้เด็กสาวขยับตัวไม่ได้ ความร้อนบางอย่างที่หล่อนไม่เคยสัมผัสมาก่อนขมวดเป็นปมอยู่ในช่องท้อง ดวงตากลมโตจับจ้องอยู่ที่ริมฝีปากสุดเซ็กซี่ของผู้ชายได้วางราวกับต้องมนตร์สะกด ทรวงอกของหล่อนแนบกับอกกว้างตึงเครียดจนหล่อนคิดว่าแม้แต่

อากาศก็ยังเล็ดลอดผ่านไปได้ยาก

“อาตัน...” พวงชมพูครางออกมาเสียงแผ่วเบา ดวงตากลมโตจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าชายหนุ่มนั้น ความต้องการที่ฉวยชัดออกมาจากดวงตาคู่สวยนั้น ทำให้สถิติตั้งของเมธาพัฒน์หนีกระเจิดกระเจิงหายไปจนหมดสิ้น

“อย่าทำให้อาคั้ง...” เมธาพัฒน์คำรามเสียงแหบพร่า พลังกายและพลังใจทั้งหลายทั้งมวลถูกเขาเรียกออกมาใช้จนหมดสิ้น แต่...มันไม่ได้ช่วยให้เขารู้สึกถึงความอวบอ้อมงดงามของพวงชมพูน้อยลงเลยแม้แต่นิดเดียว

“ลุกขึ้นจากตัวอา ก่อนที่จะสายเกินไป”

คำพูดของเขาเหมือนเสียงของสัตว์ที่ได้รับความเจ็บปวดรุนแรง พวงชมพูหน้าแดงด้วยความอับอาย สว่น้อยรีบพลิกตัวลงจากกายกำยำของเขาอย่างรวดเร็ว

เมธาพัฒน์ระบายลมหายใจออกมาอย่างแรง เมื่อร่างบอบบางงามสะพรั่งของสว่น้อยในปกครองเคลื่อนพันตัวไป ชายหนุ่มอยากจะคว้าหล่อนเข้ามากอดจูบให้สมใจอยาก แต่ก็ทำไม่ได้ หล่อนเด็กเกินไป และหล่อนก็ไม่ใช่ว่าผู้หญิงของเขาเสียด้วย ถึงแม้หล่อนจะแสดงท่าทีว่าหลงรักเขามากแค่ไหน แต่ก็คงเป็นแค่ความหลงชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น สักวันหล่อนก็คงจะมีคนรักที่พร้อมจะยืนเคียงข้างหล่อน แต่ไม่ใช่เขา!

พอคิดว่าหล่อนต้องไปเป็นของคนอื่น ความโกรธเกรี้ยวก็แล่นขึ้นมาอีกระลอก ชายหนุ่มผุดลุกขึ้นนั่ง เขามองแผ่นหลังของพวงชมพูที่สะท้อนไปตามแรงสะอื้นอย่างขุ่นเคืองใจ ก่อนจะก้าวลงจากเตียงนอนไปหยุดยืนหันหลังอยู่ที่ประตูห้อง

“สิ่งที่ชมพูกำลังจะบังคับให้อาทำ มันเป็นไปได้ และอาก็ไม่คิดจะทำมันด้วย!” พูดคำประหารจบ ก็เปิดประตูก้าวออกไปจากห้องนอนของหล่อนเสียงปิดประตูตามหลังแรงๆ นั้นบอกอารมณ์ขุ่นมัวของเขาได้เป็นอย่างดี

พวงชมพูตัวแข็งทื่อ...คำพูดกล่าวหารุนแรงของเมธาพัฒน์ทำให้เด็กสาวแทบจะกระอักเลือดออกมาด้วยความเจ็บช้ำ น้ำตาแห่งความเสียใจไหลออกมาไม่ขาดสาย

เขาใจร้าย...ใจร้ายเหลือเกิน!

เมธาพัฒน์จึงลงบันไดอย่างรีบร้อน อารมณ์ปรารถนาที่เขาไม่ต้องการให้มันเกิดขึ้นมาเลย กลับถูกยายเด็กสาวตัวแสบปลุกมันขึ้นมาจนได้ ชายหนุ่มสบตาคำรามออกมาอย่างหัวเสีย ความรู้สึกต้องห้ามมันกำลังจะฆ่าเขาให้ตาย

ชายหนุ่มกำลังจะเดินผ่านไปจากประตูบานใหญ่หน้าบ้านอยู่แล้ว แต่เสียงเรียกของสาวใช้คนหนึ่งก็ดังขึ้นเสียก่อน เมธาพัฒน์พยายามปรับอารมณ์ให้เย็นลงก่อนจะหันกลับไปยังต้นเสียง

“มีอะไรหรือเปล่า” ชายหนุ่มถามออกไปเสียงเรียบแต่ก็ยังมีร่องรอยของความขุ่นเคืองแฝงอยู่ไม่น้อย

“คือ...คุณดันจะรับประทานอาหารกลางวันเลยไหมคะ หนูจะได้จัดให้”

“ไม่ต้องหรอก ผมทานมาแล้ว” เมธาพัฒน์จึงมองสาวใช้อย่างแปลกใจที่เห็นหล่อนทำท่าทางตกตะลึงกับคำตอบของเขา

“ต่อไปก็ไม่ต้องเตรียมอาหารกลางวันเมื่อผมแล้วนะ ผมจะทานกับพวกคนงาน” พูดจบก็หันหลังจะเดินจากไป แต่สาวใช้คนเดิมก็เรียกเขาขึ้นมาอีก

ชายหนุ่มหันกลับมาด้วยท่าทางรำคาญเต็มทน “ผมมีงานต้องทำอีกเยอะ มีอะไรรีบพูดมาครับ”

สาวใช้หน้าเสียเมื่อถูกเมธาพัฒน์ตำหนิ “คือ...คุณหนูเธอ...”

เมื่อได้รู้ว่าเรื่องที่สาวใช้กำลังจะพูดนั้นเกี่ยวข้องกับพวงชมพู ความสนใจของเมธาพัฒน์ก็ถูกนำมากองรวมกันไว้ตรงหน้าทันที แต่คำพูดอีกอึกของสาวใช้ก็ช่างไม่ทันใจเขาเลยจริงๆ

“ชมพูทำไม มีอะไรครับ”

“คุณหนูเธอเข้าครัวทำอาหารเตรียมไว้ให้คุณต้นทานค่ะ แต่คุณต้นไม่มา เธอเลยเสียใจมาก”

คำพูดของสาวใช้ที่เอื้อนเอ่ยออกมานั้น เสมือนคมมีดที่พุ่งเข้าไปตัดชั่วหัวใจของเขาอย่างฉับพลัน

พวงชมพูเข้าครัวทำอาหารรอเขานั้นหรือ...แค่คิดถึงตรงนี้ความรู้สึกผิดก็จู่โจมเข้าใส่สามัญสำนึกของเขาอย่างรุนแรง รวากับพายุที่กำลังโหมกระหน่ำถึงขีดสุด อย่างนี้นี่เองพวงชมพูถึงได้ดูโกรธเกรี้ยวหนักที่เขาไม่ยอมกลับมากินอาหารกลางวันที่บ้าน

“อาขอโทษ ชมพู” เมธาพัฒน์พึมพำออกมาแผ่วเบา ก่อนจะรีบเดินไปยังห้องอาหาร โดยมีสาวใช้คนเดิมรีบวิ่งตามไปด้วยสีหน้าไม่สบายใจ

เมื่อมาถึงห้องอาหาร ภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าทำเอาเมธาพัฒน์อึ้งจนพูดอะไรไม่ออกอยู่นานหลายอึดใจ และพอได้สติชายหนุ่มก็หันหน้ากลับไปมองสาวใช้ที่ยืนอยู่ด้านหลังเขาด้วยแววตาคาดคั่น

“ใครมาเล่นขายขนมในบ้านของผมหรือเปล่านี้ ทำไมมันละเทะอย่างนี้” คำพูดของเขาแสดงถึงความไม่พอใจอย่างใหญ่หลวง

“คือคุณหนู...เธอทำไว้รอคุณต้น แต่คุณต้นไม่มา เธอเลย...” สาวใช้ไม่กล้าพูดต่อ แต่ถึงหล่อนไม่พูดออกมา จากสภาพที่เห็นตรงหน้าก็ทำให้เขารู้ว่า พวงชมพูเป็นเด็กเอาแต่ใจแค่ไหน

“เออละ ผมเข้าใจทุกอย่างแล้ว ทำความสะอาดให้เรียบร้อยนะ ส่วนตัวต้นเหตุเดียวผมจะจัดการเอง” เมธาพัฒน์คำรามลoderไฟฟ้ ขบگرامจนขึ้นเป็นสัน ดวงตาคมวาวบัดนี้ตั้งพญาเหยี่ยว จากที่ตั้งใจว่าจะหนีหล่อนกลับไปทำงานที่ไร่ต่อ แต่ตอนนี้เขาต้องปรับเปลี่ยนแผนโดยฉับพลัน พวงชมพูร้ายกาจเกินไปแล้ว เอาแต่ใจ แสนงอน เขาคงต้องหาวิธีมากำราบหล่อนเสียที

เสียงเคาะประตูห้องรัวแรง ทำให้พวงชมพูหันไปมองประตูห้อง
อย่างซุนเคื่อง หล่อนรู้ว่าใครอยู่หลังประตูบานนั้น เด็กสาวขบริมฝีปากจน
หือเลือด ยกมือขึ้นเช็ดหยาดน้ำตาจนแห้ง

“คนใจร้าย...” พวงชมพูพูดเสียงเจือสละอื่น ก้าวลงมายืนบนพื้น จับจ้อง
ไปที่ประตูห้อง

“ยิ่งอาดันหนีชมพูเท่าไร่ ชมพูก็จะยิ่งหาทางเข้าใกล้อาดันให้มากขึ้น
เท่านั้น” เด็กสาวพูดอย่างหมายมั่น แล้วสูดลมหายใจลึกๆ เรียกความมั่นใจให้
กับตัวเอง เชิดหน้าขึ้นอย่างถือดี ก่อนจะเดินตรงไปที่ประตูห้อง

ประตูไม้แกะสลักบานใหญ่ถูกเด็กสาวในปกครองเปิดออกจนกว้าง
เมธาพัฒน์จ้องมองใบหน้างามนั้นอย่างไม่พอใจ เพราะภาพถ้วยจานที่แตก
กระจายบนพื้นห้องอาหารทำให้อารมณ์ขุ่นมัวของเขาที่เกิดจากการปะทะคารม
กับพวงชมพูพุ่งสูงขึ้นไปอีก และเขาต้องการระบาย!

“ปกติเวลาไม่ได้ตั้งใจ ชมพูจะอาละวาดอย่างนี้ตลอดเลยใช่ไหมครับ”
คำพูดของเขาเรียบเฉย ผิดกับใบหน้าที่กระด้างขึ้นจนน่ากลัว พวงชมพูเงยหน้า
มองเขาอย่างหวาดหวั่น ความถือดีที่จะเอาชนะเขาหมดไปตั้งแต่ว่าเขาเห็นพายุ

อารมณ์ของหล่อนที่ห้องอาหารแล้ว

“กะ...ก็ไม่มีใครกิน ชมพูก็เลย...” เด็กสาวยังพูดไม่ทันจบ เมธาพัฒน์ก็ขัดขึ้นเสียงขึ้น

“ทาลายชะ ไซ่ใหม่! ถ้าชมพูจะทำอาหารให้อาทาน ทำไมไม่บอกตั้งแต่ตอนเช้า อาจจะได้กลับมาทาน ทำอย่างนี้เขาเรียกว่าเอาแต่ใจของตัวเองเป็นที่ตั้ง” เมธาพัฒน์พูดอย่างดุเดือด ใบหน้าเย็นชาน่ากลัว

“ก็อดันรีบกิน แล้วก็รีบไป ใครจะไปบอกทันล่ะคะ แต่ถึงบอกไปอาตันทก็คงไม่มาทาน” เด็กสาวเชิดหน้าขึ้น เดินเข้าไปหาชายหนุ่มช้าๆ จนเมธาพัฒน์เริ่มหายใจติดขัด วันนั้นหล่อนตั้งใจแล้วว่าจะต้องทำให้เขาตบะแตกให้จงได้ อยากเล่นตัวดีนี่!

“เพราะอดันกลัวชมพู...” พวงชมพูพูดแล้วก็ยืมยืวนออกมา ตอนนี้จะหล่อนจะยั่วให้เขาขาดใจตายไปเลย

เมธาพัฒน์รีบก้าวเท้าถอยห่างจากภาวะอันตรายนั้น แต่พวงชมพูก็ดื้อนเขาให้ถอยหลังไปจนติดผนังห้องจนได้ และหล่อนก็ก้าวเข้ามาหยุดอยู่แนบชิดกับเขา ชายหนุ่มล่ำคอแห้งผาก ไฟในกายลุกโชนขึ้นโดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า

“ถอยออกไปครับ ชมพู ใครสอนให้ทำอย่างนี้...”

พวงชมพูยืมออกมาเมื่อเห็นเขาแทบจะบ้าตายเพราะหล่อน

“ไม่ค่ะ จนกว่าอดันจะบอกว่าหลบหน้าชมพูทำไม” เด็กสาวม้มปากแน่น จ้องเขาตาไม่กะพริบ

“ตั้งแต่ตอนเรียน อดันก็เอาแต่บอกว่าติดธุระ มาถึงตอนนี้ก็บอกว่างานยุ่ง เชอะ! โกหกเก่งชะมัด” พวงชมพูยกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปากสยได้รูปของชายหนุ่ม เมธาพัฒน์เบือนหน้าหนีแทบไม่ทัน

“ทำไมถึงได้แก่แคดอย่างนี้ พวงชมพู” เมธาพัฒน์คำรามออกมาอย่างเหลืออด คิ้วขมุกขมมกของหล่อนเอาไว และบีบแรงๆ เป็นการทำโทษ

“อย่ามว่าชมพูนะ อดันนั้นแหละผิดที่เขาแต่หนึ่ง...” เด็กสาวก้าวถอยหลังออกห่างจากเมธาพัฒน์ทันที เมื่อรู้ตัวว่าทำอะไรลงไป

“อาไม่ได้หนี อาแค่ทำสิ่งที่ดีที่สุดให้ชมพูเท่านั้น ขออภัย...อย่าบังคับอา...” ชายหนุ่มพูดเสียงแหบพร่า ไ้ไปรารณาเด่นระริกอยู่ในดวงตาคู่นั้น

“เพราะคนที่เจ็บคือชมพู ไม่ใช่อา!” พุดจบเมธาพัฒน์ก็ฉวยโอกาสที่พวงชมพูกำลังตะลึงงันกับคำพูดของเขาอยู่นั้น เดินออกจากพันธุนาการที่หล่อนสร้างขึ้น

“อาขอตัวก่อน” ชายหนุ่มบอกด้วยน้ำเสียงขุ่นมัวอย่างควบคุมไม่ได้ ความตั้งใจที่จะมาว่ากล่าวตักเตือนเด็กสาวแสนสวยคนนี้จะหายไปในทันทีเมื่อเจอกับพิษสงความยั่วยวนอันเก่งกาจของหล่อนเข้า

พวงชมพูได้แต่มองตามแผ่นหลังกว้างที่รีบเดินลงบันไดไปด้วยแววตาผิดหวังแกมน้อยใจ แต่หล่อนไม่มีทางยอมแพ้หรอก เมธาพัฒน์คือผู้ชายคนเดียวที่หล่อนจะรักไปตลอดชีวิต!

หลังจากเมธาพัฒน์จากไปไม่นาน พวงชมพูก็เดินลงไปยังห้องอาหารเพื่อดูผลงานของตัวเอง แต่ความสะอาดสะอ้านของพื้นที่ห้องทำให้รู้ว่ามีคนทำความสะอาดให้แล้ว และนั่นก็คงจะเป็นคำสั่งของเมธาพัฒน์เป็นแน่แท้...อย่างนี้เอง เขาถึงได้โกรธจนควั่นอกหูขนาดนั้น

เมื่อออกจากห้องอาหารพวงชมพูก็เดินเล่นเรื่อยเปื่อยไปยังไร่องุ่นกว้างตรงหน้า การที่หล่อนมาเดินเล่นในไร่แบบนี้อาจจะมีโอกาสได้เห็นเมธาพัฒน์บ้างแค่ไกลๆ ก็ยังดีนะ...พวงชมพูคิด

แดดร้อนแรงยามบ่ายแก่ๆ ทำให้ผิวขาวเนียนของหล่อนแสบร้อนและเป็นผื่นแดง แต่ภาพธรรมชาติที่งดงามเบื้องหน้านั้น ทำให้เด็กสาวลืมเลือนความร้อนแรงของแสงแดดไปได้ในทันที

“ชมพูจะอยู่ที่ไร่องุ่นกับอาดันตลอดไป...” พวงชมพูพูดออกมาอย่างเพ้อฝัน ก้าวเดินไปตามทางเดินข้างหน้าด้วยความสนใจ

ภาพคนงานหลายร้อยชีวิตกำลังก้มหน้าก้มตาทำงานกันอย่างแข็งขันเป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับหล่อนไม่น้อย เพราะชีวิตของหล่อนตลอดหลายปีที่ผ่านมาวนเวียนอยู่แค่โรงเรียนและห้องนอนเท่านั้น มีบ้างบางครั้งที่หล่อนและเพื่อนๆ แอบหนีออกไปท่องเที่ยวด้วยกัน แต่ทุกครั้งก็จะมีมารคอยคาบข้าวไปฟ่องคุณครูฝ่ายปกครองทุกที

แพรวา! เซอะ! ยายซาลาเปาเน่า พวงชมพูคิดอย่างโกรธเคืองเมื่อวันคืนในอดีตย้อนกลับมาในความทรงจำอีกครั้งหนึ่ง

แพรวา เด็กสาวหน้าตาน่ารัก สวยคมเหมือนแขก ผิวขาว จมูกโด่ง ริมฝีปากอ้ม หล่อนเป็นลูกสาวของนายอัมรินทร์ วราพร เจ้าของไร่ทุ่งที่มีเนื้อที่ ติดกับไร่ดวงตะวัน เด็กสาวไม่เคยชอบขึ้นหน้าแพรวาคนนี้สักนิด เพราะเจ้าหล่อน นั้นช่างฟ้องเสียนี้กระไร แถมยังชอบหาเรื่องชวนทะเลาะทุกครั้งที่เจอหน้า

พวงชมพูนึกไปถึงตอนที่หล่อนและแพรวายกพวกเข้าตบตีกัน คิดแล้ว ก็อดซ้ำวีรกรรมของตัวเองไม่ได้

ขณะที่เรื่องราวเมื่อครั้งก่อนกำลังร้อยเรียงเข้าสู่ห้วงคำนึงนั้น พลันเสียง แตรรถก็ดังขึ้น จนเด็กสาวสะดุ้งสุดตัวพร้อมๆ กับหันกลับไปมองอย่างตกใจ

รถแลนด์โรเวอร์สีดำคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดอยู่เบื้องหน้าของหล่อน เด็กสาวหรีดตามองรถยนต์คันนี้อยู่นาน ก่อนที่คนในรถจะเปิดประตูออกมา ผู้หญิงคนหนึ่งก้าวลงมา ต่อให้ตายไปก็ชาติ หล่อนก็ไม่มีวันลืมยายซาลาเปาเน่า คนนี้

“แพรวา!” พวงชมพูคราวในลำคออย่างเหลือเชื่อ หล่อนไม่เคยคิดเลยว่า หลังจากจบการศึกษาจากโรงเรียนแล้วจะต้องมาทนเห็นหน้ายายนี้ที่ไร่ดวงตะวัน อีก

“เธอมาทำไม” เด็กสาวถามขึ้น หลังจากนั่งง่วนอยู่ชั่วอึดใจ

แพรวายิ้มรับคำทักทายของเพื่อนสาวที่แสนจะเกลียดชังหน้ากัน พลงง เดินเข้าไปหยุดตรงหน้า

“อย่าทำหน้าเหมือนกับเห็นผีสิ ชมพู เราเป็นเพื่อนรักกันไม่ใช่หรือไง” แพรวาหัวเราะออกมา

พวงชมพูจ้องมองผู้หญิงตรงหน้าอย่างแค้นเคือง

“รักกันจนแทบจะฆ่าให้ตายละไม่ว่า!”

“ก็อาจจะใช่...แต่ช่างเถอะ ที่ฉันมาวันนี้ไม่ได้มาทะเลาะกับเธอ”

“แล้วเธอมาหาใครไม่ทราบ” พวงชมพูถามเสียงห้วน ก่อนสายตาของเธอ จะผ่านเลยไปเห็นผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่งยืนพิงรถคันที่แพรวาลงมาเมื่อครู่

แพรวาเห็นสายตาดะลینگันของเพื่อนสาวร่วมรุ่นแล้วก็อดหัวเราะออกมา ไม่ได้ เพราะใช้ว่าพวงชมพูจะเป็นคนเดียวเสียเมื่อไร ตอนที่หล่อนเห็นนาย บอดีการ์ดคนนี้ครั้งแรก หล่อนนะอาการสาหัสกว่านี้เสียอีก!

“บอดีการ์ดของฉันเอง สนใจหรือ” แพรวาหัวเราะออกมา แต่พวงชมพู

กลับทำหน้าบอกรับไม่รับ

“อย่าบอกเรื่อง ฉันถามว่าเธอมาหาใคร!” พวงชมพูตวาดกลับ

แพรวายิ้มเจ้าเล่ห์ “ฉันมาหาอาดันสุดที่รักของเธอไง”

พวงชมพูถึงกับเบิกตากว้าง หล่อนแทบไม่เชื่อหูตัวเองเลย ยายแพรวารู้จักกับอาดันของเธอเมื่อไรกัน รู้จักได้อย่างไร!

“มาหาทำไม อาดันไม่อยากจะคุยกับเธอหรอก กลับไปตีดีกว่า หรือถ้ามีอะไรจะไรก็ฝากฉันไปบอกก็ได้” ต่อมเหงาของพวงชมพูกำเริบขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน

“ฉันนะไม่มีหรอก แต่พ่อฉันมี หลีกไปฉันจะไปหาเขา” แพรวาเดินผ่านพวงชมพูไปพร้อมกับรอยยิ้มสะใจบนใบหน้าสวยงามนั้น พวงชมพูทำใจให้อยู่เฉยๆ ไม่ได้จึงรีบเดินตามไปทันที

เมธำพัฒน์หันไปมองผู้หญิงที่เรียกเขาอยู่ คือความซุ่มซ่ามเข้าหากันอย่างแปลกใจ แต่เมื่อเห็นพวงชมพูที่เดินตามมาข้างหลัง เขาจึงเข้าใจได้ทันทีว่าแพรวาคือเพื่อนของเด็กสาวในปกครองของเขา

“สวัสดีครับ” เมธำพัฒน์กล่าวทักทายแพรวาพร้อมกับรอยยิ้มอบอุ่น พวงชมพูที่เดินตามหลังมาหน้าอด้วยความอึดใจทันที เพราะเขาไม่เคยยิ้มอ่อนโยนแบบนี้กับหล่อนแม้แต่ครั้งเดียว

“สวัสดีค่ะ อาดัน แพรเป็นเพื่อนรักของชมพูค่ะ แพรอยู่ไรต์ดไปนี่เองค่ะ” แพรวายิ้มหวานให้ผู้ชายหล่อเหลาตรงหน้า

“รักกันมากค่ะ รักเหลือเกิน” พวงชมพูกัดฟันพูด พร้อมทั้งเดินเข้าไปโอบไหล่แพรวาราวกับรักกันปานจะกลืน

แพรวาเหลือบมองพวงชมพูเมื่อรู้สึกว่ามีมือที่โอบไหล่หล่อนอยู่นั้นออกแรงมากกว่าปกติ

“คุณพ่อฝากแพรมาเชิญอาดันไปทานอาหารค่ำที่บ้านของแพรนะคะ ไม่ทราบว่าอาดันสะดวกหรือไม่” แพรวาจับปากจิบคอพูดจนพวงชมพูอดหมั่นไส้ไม่ได้

“ไม่ว่าง อาดันไม่ว่างหรอก! เธอกลับบ้านไปซะเถอะแพรวาเพื่อนรัก” คำสุดท้ายพวงชมพูกัดฟันพูดออกมา

เมธาพัฒน์มองสองสาวต่อปากต่อคำกันอย่างไม่เข้าใจ แต่การที่เขาจะได้ไปกินอาหารค่ำที่อื่น ก็เท่ากับว่าเขาจะไม่ต้องนั่งกินอาหารกับพวงชมพูตามลำพังสองต่อสอง ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ดี

“ยินดีครับ” เมธาพัฒน์รับคำเชิญ

พวงชมพูมองอาหนูมด้วยตาวาววับ “ไม่ได้นะคะอาต่าน เย็นนี้ชมพูจะทำกับข้าวให้อาต่านทาน” พลังเดินไปเกาะแขนอาหนูม พร้อมทั้งเขย่าวางเตือนสติ

เมธาพัฒน์รีบแกะแขนของเด็กสาวออกทันที พวงชมพูเงยหน้าขึ้นมองเขาน้ำตาคลอ ความน้อยใจแล่นขึ้นมาทันที

“แต่อาจะมีธุระนะครับ ชมพู”

“งั้นชมพูไปด้วย” พวงชมพูไม่ละความพยายาม

เมธาพัฒน์ถอนหายใจออกมาอย่างอ่อนใจ ยิ่งเขาพยายามหนีมากเท่าไร หล่อนก็เอาแต่วิ่งตามเขาไม่หยุดหย่อน แล้วอย่างนี้หัวใจของเขาจะทนต่อไปได้อีกสักกี่น้ำ

“ชมพูรออาอยู่ที่บ้านเถอะครับ เดี่ยวอาาก็กลับมา” เมธาพัฒน์ปฏิเสธเสียงเย็นชา ทำให้พวงชมพูต้องปิดปากเงียบทันที เด็กสาวมองเขาด้วยแววดา ผิดหวังก่อนจะหมุนตัววิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว

เมธาพัฒน์เห็นแล้วก็รู้สึกผิดขึ้นมาเต็มหัวใจ แต่...จะให้เขาทำอย่างไรละ ถ้าไม่หลบหน้า สักวันสถานะระหว่างเขากับพวงชมพูคงได้เปลี่ยนจากผู้ปกครองมาเป็นสามีของหล่อนอย่างแน่นอน

แพรวาแอบยืมให้กับชัยชนะของตัวเอง แผนการจับเมธาพัฒน์ของหล่อนกำลังจะสำเร็จ หล่อนไม่ต้องการแต่งงานกับผู้ชายที่พ่อขายหล่อนให้ หล่อนไม่ยอมเด็ดขาด

แพรวานึกไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวาน หล่อนทะเลาะกับพ่ออย่างรุนแรง ทั้งๆ ที่หล่อนเพิ่งจะย่างเท้าเข้าบ้านเท่านั้น พ่อบอกหล่อนว่าเขากำลังจะล้มละลาย ไร้กาลังจะถูกยึด เพราะพ่อเอาที่ไปจำนองกับธนาคารแล้วนำเงินที่ได้ไปเล่นหุ้น หวังไว่ว่าจะได้ แต่สุดท้ายก็ล้มจนหมดตัว

‘มีเศรษฐีคนหนึ่งเขายื่นมือเข้ามาช่วย แต่...เขาต้องการแต่งงานกับลูกแพรว’

คำพูดของบิดาทำเอาแพรวาแทบจะกรีดลั่นบ้าน

‘พ่อว่าอะไรนะคะ นี่พ่อจะขายแพรวหรือไง’ แพรวาหน้าแดงด้วยความ
คับข้องใจ เด็กสาวเดินไปทิ้งตัวลงบนเก้าอี้นุ่มด้านตรงข้ามบิดา

‘พ่อก็ไม่อยากจะทำแบบนี้ แต่ไร่กำลังจะถูกยัด พ่อยอมไม่ได้...’

‘แม้จะต้องขายลูกกินหรือคะ’

ใบหน้าที่เคยอึมเิบของอัมรินทร์บัดนี้ดูหมองเศร้าจนเห็นได้ชัด แพรวา
เห็นแล้ว ความสงสารก็เริ่มเข้ามาแทนที่โศก

‘พ่อขอโทษ...พ่อไม่ดีเอง’

เมื่อเห็นบิดาน้ำตาคลอ แพรวาก็ใจอ่อนลง

‘แพรวจะไม่ยอมแต่งงานกับคนที่ไม่เคยเห็นหน้าหรือคะนะ แต่คุณพ่อ
ไม่ต้องห่วง แพรวจะหาคนมาช่วยฟุ้งไ่ของเราเอง’ แพรวาลุกขึ้นยืน มือบาง
กระชับหุกระเป๋าสีเสื้อผ้าแน่น

‘แต่...คุณภคินเขาจ่ายเงินให้ธนาคารไปแล้วนะลูกแพรว เขาคงจะไม่ยอม...’
อัมรินทร์พูดขึ้นด้วยความไม่สบายใจ แต่แพรวาเชิดหน้าอย่างถือดี นายภคินนี้
เป็นใครกัน ไม่เคยเห็นหน้ากันสักนิด แต่อยากแต่งงานกับหล่อน คงอยากให้
หล่อนไปเป็นนางบำเรอละสิ หล่อนไม่มีวันยอมหรอก

‘ก็ช่าง! แก่แต่ต้นหากลับนั้นสิ! แพรวจะจัดการเอง แพรวินดีแต่งงานกับ
คนที่แพรวไม่ได่รัก ดีกว่าแต่งงานกับผู้ชายแก่ที่มีมากมาย’ แพรวาพูดเสียงขุ่น

‘เขายังไม่แก่นะลูกแพรว นายดินบอกพ่อเอง’

แพรวามองบิดาอย่างไม่พอใจที่บิดาคอยแก้ตัวแทนนายเศรษฐีบ้าบอ นั่น
และที่พาลโกรธนายบอดี้การ์ดหน้าหล่ที่นายนั้นส่งมาเฝ้าหล่อนด้วย

‘ไม่แก่อ ยากจะหวั้เราะ’ แพรวาหวั้เราะออกมาอย่างกล้ากลืน หล่อน
จำได้ว่าหลังจากนั้นหล่อนก็หนีบิดาขึ้นไปนอนร้องไห้ในห้องนอน พยายามคิดหา
ทางออกอยู่ทั้งคืนที่จะทำให้หล่อนไม่ต้องแต่งงานกับผู้ชายมากมายคนนั้น

และแล้ว...ใบหน้าที่เมธาพัฒน์ก็ลอยเข้ามาให้หวั้งความคิดของหล่อน
แพรวาจำเขาได้จากที่เห็นเขาไปหาพวงชมพูหลายครั้งตอนที่พวงชมพูถูกอาจารย์
ฝ่ายปกครองจับได้ว่าหนีเที่ยว และนี่ก็คือทางออกเดียวที่หล่อนคิดว่าดีที่สุด
อย่างน้อยเมธาพัฒน์ก็น่าจะยังหนุ่มกว่าเศรษฐีคนนั้น และเขาก็หน้าตาดีมากๆ
เลยทีเดียว

รูปร่างสูงใหญ่กำยำ ผิวขาวสะอาดสะอ้าน เส้นผมสีเดียวกับคิ้วตัดสั้น
เหยียดตรงนามอง ไปหน้าหล່หล่นนั้นประดับด้วยดวงตาคมกริบสีดำสนิทได้
คิ้วหนาดกดำ จมูกที่โด่งเป็นสัน ริมฝีปากแดงเรื่อนามอง

และด้วยความคิดนี้เอง วันนี้แพรวาถึงได้มาปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าเขา
คินนี่หล่นจะต้องเผด็จศึกเขาให้ได้ ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีที่เลวร้ายแค่ไหนก็ตาม

“งั้นคำนี้เจอกันนะคะ อาตัน” แพรวาถือโอกาสเรียกเมธาพัฒน์ตาม
พวงชมพู หล่นยิ้มหวานให้เขา แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สนใจหล่นเท่าไรนัก
เพราะแพรวาเห็นเมธาพัฒน์ยังคงมองตามพวงชมพูที่วิ่งหายไปจนลับตา

“ครับ ผাগขอขอบคุณคุณอัมรินทร์ด้วยนะครับ” เมธาพัฒน์บอกเด็กสาว
ตรงหน้า แต่สายตากลับมองหาเด็กสาวอีกคนหนึ่ง

“ได้ค่ะ งั้นแพรวกลับก่อนนะคะ สวัสดีค่ะ”

“ครับ”

แพรวาขุ่นใจเล็กน้อยกับท่าทีของเมธาพัฒน์ที่ทำเหมือนแสร้งพวงชมพู
มากกว่าหล่น หล่นยกมือไหว้ ก่อนจะเดินไปยังรถที่จอดดีการตำรวจบึกยืน
รออยู่

“กลับบ้านเร็ว จันร่อน!” แพรวาออกคำสั่งทันทีที่เดินมาถึง

นายดินเป็นบอดีการ์ดที่หน้าตาดีที่สุดในเหล่าที่หล่นเคยพบมา รูปร่างก็ดู
แข็งแรง และก็สูงมากด้วย หล่นไม่แน่ใจว่านายดินสูงเท่าไร แต่กะด้วยสายตา
น่าจะสูงพอๆ กับเมธาพัฒน์ ผิวสีน้ำตาลทอง ผมสีดำสนิทตัดสั้นเกือบติดหนัง-
ศีรษะ จมูกโด่ง ริมฝีปากได้รูป โหนกแก้มสูงดุจดั่ง และที่ทำให้หล่นต้องเผลอ
แอบมองเขาบ่อยๆ ก็คือ ดวงตาคมเข้มสุดเข้กซีสีสนิมที่อยู่ภายใต้คิ้วหนาสีดำ
สนิทคู่นั้น

“ครับ” นายดินรับคำสั่งนั้นๆ ก่อนจะเปิดประตูรถเข้ามานั่งประจำที่คนขับ
และไม่ซ้ารถยนต์คันดังกล่าวก็แล่นออกจากไร่ดวงตะวัน

ระหว่างทางแพรวาลอบมองใบหน้าคมของนายดินอยู่บ่อยครั้ง หล่น
ไม่รู้ว่าเขารู้ตัวหรือเปล่า แต่บ่อยครั้งที่หล่นเห็นเขาขยับตัวคล้ายอึดอัด

“เจ้านายของนายนี้เขามีอิทธิฤทธิ์คนแล้วละ” แพรวาพูดขึ้นทำลายความ
เงียบภายในรถที่กำลังแล่นกลับไปยังไร่อัมรินทร์ หล่นเห็นเขาหันมามองหล่น
แวบหนึ่งแล้วก็หันกลับไป เขาไม่ตอบ

“ทำไมไม่ตอบ หรือว่านับไม่ถ้วน” คำพูดเชิงเยาะหยันหลุดลอดออกมาจากเรียวปากอ้อมสีสวของแพรวา หล่อนเห็นนายดินยังนิ่งเฉย ใบหน้าราบเรียบราวกับทะเลน้ำแข็ง

“กลัวพิกลจะร่วงหรือไง ทำไมไม่ตอบฉัน ไอ้คนบ้า!” แพรวาโวยวายด้วยความโมโหสุดขีด นิสัยเอาแต่ใจตัวเองที่ติดตัวมาตั้งแต่เด็กๆ ทำให้หล่อนระดมทุบตีช่วงไหล่ของผู้ชายที่กำลังจะมึนเขม่นขับรถอยู่ตามแรงอารมณ์

“ผมไม่ใช่ทาสของคุณ กรุณาอย่าทำกิริยาแบบนี้กับผมอีก ผมไม่ชอบ”

แพรวาถึงกับอ้าปากค้างทันทีที่ได้ยิน ไอ้...ให้ตายเถอะ นี่หล่อนชักไม่มั่นใจตัวเองแล้วสิว่า หล่อนคือเจ้านายของนายนี้!

“นายเผ่มาकिनจอมบ้ากามนั้นสอนให้นายพูดอย่างนี้กับฉันหรือ” แพรวาตวาดกลับไปอย่างดุเดือด หล่อนแทบไม่เชื่อหูตัวเองเลยว่า คำพูดที่นายบอดี้การ์ดพูดเมื่อครู่นี้จะเป็นคำที่พูดกับเจ้านายอย่างหล่อน

“กรุณาอย่าพูดจากล่าวหาคุณकिनอีก เราไม่ได้เป็นอย่างที่คุณพูด!” นายดินคำรามเสียงเกรี้ยว แต่แผ่วเบาจนแพรวาแทบจะไม่ได้ยิน

“อยากจะหัวเราะให้ฟันหัก ไปหลอกเด็กอมมือไป” หญิงสาวหัวเราะเยาะ นายดินจ้องมองเด็กสาวที่นั่งข้างๆ ด้วยความเดือดดาล

“สักวัน...คุณจะต้องถอนคำพูด” เขาพูดเสียงเย็นชา

แพรวามองเลี้ยวหน้านายดินอย่างประหลาดใจ “นายหมายความว่ายังไง” ไม่มีคำตอบจากบอดี้การ์ดจอมเย็นชาแม้แต่คำเดียว

ไม่ช้ารถแลนด์โรเวอร์สีดำแล่นเข้ามาจอดที่ลานจอดรถหน้าบ้านไม้สักหลังใหญ่ แพรวาก้าวลงจากรถไปอย่างรวดเร็ว เดินหน้าอเข้าไปในบ้าน พอติดกับที่นายอัมรินทร์เดินสวนออกมาพอดี

“คุณพ่อจะไปไหนคะ อย่าลืมว่าคำนี้มีนัดกับหนุ่มไร่ใกล้ๆ นะคะ” แพรวาถามบิดาอย่างแปลกใจ

“พ่อนัดกับคุณकिन เดี่ยวเย็นๆ จะกลับ แล้วนั่นลูกแพรเป็นอะไรไปล่ะ ทำไมหน้าบึ้งตึง” อัมรินทร์ถามทันทีที่เห็นใบหน้าอง้งำของบุตรสาว

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ คุณพ่อรีบกลับมาก็แล้วกัน เพราะแพรกำลังจะหาลูกเขยมาให้คุณพ่อ” แพรวาพูดจบก็เดินขึ้นห้องไป

อัมรินทร์มองตามหลังลูกสาวไปด้วยความไม่สบายใจอย่างเห็นได้ชัด

พวงชมพูกลับมาถึงบ้านกิริบวั้งชั้นห้องนอนของตัวเองทันที เด็กสาว
ล้มตัวลงบนเตียงอย่างอ่อนล้า น้ำตาไหลรินออกมาเมื่อคิดถึงความใจดำของ
ผู้ชายที่ตนหลงรัก

“เมื่ออาต่านไปกับผู้หญิงคนอื่นได้ ชมพูก็ไปเที่ยวได้เหมือนกัน” พวงชมพู
ยกมือขึ้นเช็ดคราบน้ำตา ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดเบอร์ร้อยดาวเพื่อนสนิท

“ดาว วันนี้ชมพูไม่อยากอยู่บ้าน ดาวไปเที่ยวกับชมพูนะ” พวงชมพูกรอก
เสียงไปตามสายโทรศัพท์ และเมื่อเพื่อนสาวตอบตกลง พวงชมพูก็รีบอาบน้ำ
แต่งตัวอย่างรวดเร็ว

เมธาพัฒน์ขับรถเข้ามาจอดที่หน้าบ้านของแพรวา ชายหนุ่มก้าวลง
จากรถก่อนจะสาวเท้าเข้าไปด้านใน โดยมีแพรวายืนยิ้มหวานต้อนรับเขาอยู่

“เชิญค่ะ อาต่าน” แพรวาเดินนำเมธาพัฒน์ไปยังห้องรับแขก และเชิญ
ให้ที่นั่งที่โซฟาตัวใหญ่ที่ตั้งอยู่ในนั้น ชายหนุ่มหันซ้ายแลขวารวกับกำลังหาใคร
สักคน ซึ่งแพรวารู้ตัวว่าเขากำลังมองหาใคร

“คุณพ่อไปธุระข้างนอกยังไม่กลับมาเลยคะ แต่เดี๋ยวคงจะกลับ” แพรวา
บอกไปตามจริง ในใจก็เคืองบิดาไม่น้อย

“ครับ ผมคงมาเร็วไปหน่อย” เมธาพัฒน์ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้ว
ยิ้มกว้างออกมา

“จ้ะแพรวาคูเป็นเพื่อนอาต่านดีกว่า อาต่านจะได้ไม่เหงา” แพรวาเริ่มตีสนิท
เมธาพัฒน์ยิ้มให้ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธอะไร ถึงแม้ในใจของเขาตอนนี้จะ
ประหลาดถึงเด็กสาวอีกคนก็ตาม

“อุงุ่นในไร่ของอาต่านออกผลดกมากเลยนะคะ ผิดกับไร่แพรว” หญิงสาว
พูดพลางถอนหายใจออกมา หล่อ้นทำท่าทางราวกับกังวลใจเสียเต็มประดา

“ไม่หรอกครับ ไร่ของคุณแพรวก็ออกผลดี แถมลูกใหญ่อีกต่างหาก” เมธา-
พัฒน์พูดเสียงนุ่มตามสไตล์ แต่ก็รู้สึกอึดอัดไม่น้อยที่ต้องมานั่งคุยกับเด็กสาว
คนอื่นที่ไม่ใช่พวงชมพู

“อาต่านคิดอย่างนั้นหรือคะ ตายจริง! แพร่นี้ใช้ไม่ได้เลย” แพรวาร้องขึ้น
เมื่อนึกได้ว่าตัวเองยังไม่ได้เอาน้ำมารับรองแขก

“เดี๋ยวแพรวมานะคะ” หญิงสาวบอกแล้วรีบเดินห่างไป

“ตามสบายครับ” เมธาพัฒน์พยักหน้ารับ

แพรวาเดินตรงไปยังห้องครัว ระหว่างทางหล่อนก็ครุ่นคิดมาตลอดว่า หล่อนควรจะเริ่มแผนการเลย หรือจะรอให้บิดากลับมาก่อน แต่สุดท้ายเด็กสาวก็ตัดสินใจลงมือกระทำตามแผนทันที

แพรวารินไวน์แดงใส่แก้วทรงสูงใบสวยด้วยความตั้งใจเป็นพิเศษ ก่อนจะใส่อะไรบางอย่างลงไปในแก้วไวน์ใบนั้นด้วย เด็กสาวถอนหายใจออกมาอย่างรู้สึกผิด ความจริงหล่อนไม่ได้รักชอบอะไรเมธาพัฒน์เป็นพิเศษ แต่เขาคือทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับหล่อนในตอนนี้อย่างไรก็ตามภคินั้นก็จะมาทำอะไรหล่อนไม่ได้

“แพรวขอโทษนะคะ อาตัน แพร่ไม่มีทางเลือกจริงๆ” แพรวาพึมพำอย่างไม่สบายใจ ก่อนจะปรับสีหน้าท่าทางให้สดใสแล้วเดินถือแก้วไวน์ไปให้เมธาพัฒน์ที่นั่งรอในห้องรับแขก

“มาแล้วค่ะ ไวน์สูตรพิเศษ อาตันดื่มให้หมดเลยนะค่ะ” แก้วไวน์ใบสวยถูกวางลงตรงหน้า

เมธาพัฒน์กล่าวขอบคุณเบาๆ แต่ก็ยังไม่มียกย่องจะยกแก้วไวน์นั้นขึ้นมาดื่ม

“ดื่มสิคะ อาตัน อร่อยมากนะค่ะ” แพรวาคะยั่นคะยอ

“ครับ” เมธาพัฒน์เงยหน้าขึ้นมาจากหนังสือพิมพ์ในมือ ก่อนจะก้มหน้าก้มตาลงไปอ่านใหม่

แพรวาเฝ้าเฝียวปากอ้อมอย่างไม่พอใจ “กลัวแพรวางยาหรือไงคะ หรือว่ารังเกียจแพร่”

คำพูดตัดพ้อของแพรวาทำให้เมธาพัฒน์ซึ่งมีเลือดของสุภาพบุรุษอยู่เต็มเปี่ยมต้องวางหนังสือพิมพ์ในมือลง

“ผมขอโทษครับ สบายดีจ้ะครับ” เขากล่าวขอโทษเด็กสาวที่เขาเข้าใจว่าเป็นเพื่อนรักของพวงชมพูเบาๆ

แพรวายิ้มรับ และก็ต้องแอบยิ้มอีกครั้งเมื่ออีกฝ่ายยื่นมือไปหยิบแก้วไวน์ขึ้นมามองอย่างสนใจ

“ค่ะ ดื่มให้หมดนะค่ะ แพร่ตั้งใจเอามาให้อาตัน” แพรวาทำท่าทางตื่นเต้นจนชายหนุ่มแปลกใจ แต่พอเห็นเมธาพัฒน์มองมาอย่างสงสัย เด็กสาว

กิริบซ่อนรอยยิ้มเจ้าเล่ห์อย่างรวดเร็ว

เมธาพัฒน์ยกแก้วไวน์ขึ้นจดปาก แต่ยังไม่ทันดื่มไวน์สียลงไป เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้นมาเสียก่อน ชายหนุ่มหันไปยิ้มให้แพรวาซึ่งทำสีหน้าไม่พอใจ แล้ววางแก้วไวน์ลงกับโต๊ะเตี้ยตรงหน้า

“เมธาพัฒน์พูดครับ” ชายหนุ่มกดรับและกรอกเสียงลงไป

“อะไรนะ!”

แพรวาเห็นเขาแสดงอาการตระหนกตกใจ และทันทีที่กดตัดสายเขาก็หันมามองหล่อนด้วยสีหน้าไม่สบายใจเล็กน้อย

“คุณแพรวครับ ผมคงต้องขอตัวกลับก่อน ฝากขอโทษคุณอัมรินทร์ด้วยนะครับ” ชายหนุ่มผุดลุกขึ้น กล่าวกับเด็กสาวตรงหน้าอย่างรู้สึกผิด

แพรวาหน้าเสียที่เกิดผัดแผ่นขึ้นมาอย่างไม่ทันตั้งตัว แต่ก็ยังฝืนยิ้มออกไป

“ไม่เป็นไรค่ะ แต่ก่อนไปดื่มไวน์ก่อนสิคะ” แพรวายังไม่ลืมเลิกความคิด แต่เมธาพัฒน์กลับปฏิเสธ

“ไว้อีกาสหน้านะครับ ผมมีธุระด่วนจริงๆ” เมธาพัฒน์กล่าวลาเสร็จก็รีบปัดรถออกจากไร่ของแพรวาทันที ชาวที่เขาได้รับรู้เมื่อสักครู่นี้ทำให้เขาแทบจะเดินด้วยความโกรธ!

“ยายเด็กตัวแสบ หนีเที่ยวอีกแล้ว” เมธาพัฒน์คำรามออกมาอย่างเขินเขียว ก่อนจะเร่งความเร็วมุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่เขาได้รับฟังมาจากสาวใช้

พวงชมพูกับร้อยดาวเลือกนั่งโต๊ะด้านในสุดของผับ บรรยากาศค่อนข้างสลัวบวกกับเสียงเพลงคลอเบาๆ ทำให้แปลในหัวใจของหล่อนเริ่มจางหายไปได้ชั่วคราว

เด็กสาวมองหน้าเพื่อนรักนี้ ร้อยดาวเป็นผู้หญิงผิวขาวจัด ผมยาวดำสนิทประดับไว้ด้วยกิ๊บสีฟ้า ใบหน้างดงามน่ารัก คิ้วโก่ง ปากนิ่มลูกหย่อนจัดเป็นผู้หญิงที่น่ารักมาก ดวงตาของร้อยดาวกลมโตสวยงาม ขนตาทั้งสองข้างยาวทั้งบนจนน่าอิจฉา แต่บ่อยครั้งที่หล่อนสังเกตเห็นว่า แววดาคู่สวยของร้อยดาวนั้นมีแววเศร้าหมอง เช่นเดียวกับตอนนี้

“ดาวลำบากใจหรือเปล่าที่ชมพูให้มาเป็นเพื่อนเที่ยวในสถานที่แบบนี้” พวงชมพูถามออกไปจนร้อยดาวต้องรีบส่ายหน้าปฏิเสธ ผมดำสลบของหล่อน

สะบัดไปมานำมอง

“ไม่ใช่หอกชมพู่ ดาวยินดีจะ เพียงแต่ที่บ้านมีปัญหานิดหน่อย” ร้อยดาวพูดเสียงเศร้า และก็ยังทำให้พวงชมพูรู้สึกเศร้าไปด้วย เพราะถ้าหอนดาไม่ผิด ร้อยดาวคงจะถูกแม่เลี้ยงใจร้ายกับพี่สาวนรกแกล้งอีกแล้ว ดีที่ร้อยดาวยังมีพ่อคอยช่วยอยู่ ไม่งั้นเพื่อนสาวของหอนคงจะต้องแลกคามือปีศาจร้ายสองแม่ลูกนั้นแน่

“อย่าไปคิดถึงมันเลย...ดาวยังมีคุณพ่อนะ และก็มีชมพูด้วย ถ้ามีปัญหาอะไรรอบชมพู่ เรายินดีช่วยดาวเสมอ”

สองสาวยิ้มให้กันอย่างซาบซึ้ง ไม่นานบริกรก็นำเครื่องดื่มที่พวกหอนสั่งไว้มาเสิร์ฟ ของร้อยดาวเป็นน้ำส้มปั่น ส่วนของพวงชมพูเป็นน้ำพันทสึสว

“แล้วนี่ชมพูจะเรียนต่อสาขาไหนล่ะ” ร้อยดาวถามขึ้นหลังจากดื่ม น้ำส้มปั่นไปหลายอีก

พวงชมพูยิ้มเยาะ ก่อนจะพูดเสียงแง่อน “ที่แรกก็ว่าจะช่วยอาตันทำไร ไม่เรียนต่อ” เด็กสาวหยุดพูด ภาพความเย็นชาของเธาพัฒนาผุดเข้ามาในห้วงความคิด “แต่ตอนนี้เปลี่ยนใจแล้ว ชมพูจะเรียนต่อ แต่คงเป็นมหา’ลัยเปิด”

ร้อยดาวยิ้มแสดงความยินดีกับเพื่อนรักของตัวเอง แล้วพูดเสียงเศร้า

“แต่ดาวคงไม่ได้เรียนต่อแล้วละ”

“ทำไมล่ะ หรือว่ายายแม่เลี้ยงนรกของเธอไม่ให้เรียน”

“เปล่าหรอก เราต้องแต่งงานนะ” คำตอบของร้อยดาวทำเอาพวงชมพูแทบจะสำลักร้ำน้ำพันท

“แต่งงาน! ดาวอย่าล้อเล่นสิ”

“ดาวไม่ได้ล้อเล่นนะชมพู แต่ดาวต้องแต่งงานจริงๆ” ร้อยดาวย้ำอีกครั้งด้วยรอยยิ้มเศร้าหมอง

“จะบ้ากันไปใหญ่แล้ว เราไม่เคยเห็นดาวคบผู้ชายสักคน แล้วดาวจะแต่งงานกับใคร หรือว่า...ถูกบังคับ”

ร้อยดาวพยักหน้า เด็กสาวรู้สึกเสียใจไม่น้อยกับคำประกาศิตของแม่เลี้ยง แม้แต่บิดาก็ช่วยหอนไม่ได้

“แล้วนี่ดาวเคยเห็นหน้าเจ้าบ่าวหรือยัง”

ร้อยดาวส่ายหน้าหน่อยๆ พวงชมพูเห็นน้ำใสๆ คลออยู่ในดวงตาคู่สวนั้น

“ไม่เคยเห็นเลย แต่พอบอกว่าเขาไม่ใช่คนไทย เป็นคนอาหรับ” ร้อยดาวพูดเสียงสั้นเครือ

“อาหรับเหรอ...พวกทะเลทรายนะสิ! ไร้ตายแล้ว พวกนั้นโหดร้ายจะตาย ร้อยดาวเธออย่าขมนะ ผู้ชายพวกนั้นมีเมียเป็นร้อยคนเลย มีฮาเริ่มด้วยน่ากลัว...” พวงชมพูรีบยกมือขึ้นปิดปากตัวเองทันที เมื่อเห็นเพื่อนรักจะร้องให้อยู่รวมร้อ

“เราปฏิเสธแล้ว แต่...” ร้อยดาวสะอื้นให้อย่างเสียใจ “อีกไม่นานดาวคงไม่ได้อยู่ประเทศไทยแล้ว ดาวคงคิดถึงชมพูมาก”

พวงชมพูมองเพื่อนรักด้วยความสงสารจับใจ ก่อนจะเช็ดน้ำตาให้เพื่อนสาว ร้อยดาวเผลอเข้ากอดพวงชมพูแน่น พวงชมพูลูบหลังเพื่อนรักอย่างปลอบประโลม หล่นเองก็น้ำตาคลอไปด้วย

“อย่าคิดมากนะ เดี่ยวต้องมีทางออก” พวงชมพูปลอบ สบตาเพื่อนสาวอย่างให้กำลังใจ

ร้อยดาวยกมือขึ้นเช็ดคราบน้ำตาจนแห้ง ก่อนจะผินยิ้มให้พวงชมพู

“ขอบใจชมพูมากนะ” ร้อยดาวพูดออกมาอย่างซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสาว

“ไม่เป็นไรหรอก เราเพื่อนกันนะ แต่เราว่าตอนนี้ดาวไปล้างหน้าล้างตาซะหน่อยดีกว่านะ ดูสิ ตาขี้เขียว” คำพูดของพวงชมพูทำให้ร้อยดาวเผลอยกมือแตะสำรวจใบหน้า

“จ้ะชมพูรอดดาวแป๊บหนึ่งนะ” ร้อยดาวลุกขึ้นยืนพร้อมกระชับกระเป๋าสะพายแน่น

“จ้ะ ตามสบายดาว ชมพูรอได้” พวงชมพูมองตามเรือนร่างอวบของร้อยดาวเดินหายไปกับฝูงชน แล้วถอนหายใจออกมาอย่างไม่สบายใจ ความทุกข์ของร้อยดาวมีมากมายอยู่แล้ว แต่หล่นกลับเอาเรื่องของตัวเองมาเพิ่มให้อีก หญิงสาวคิดอย่างรู้สึกผิด

ในระหว่างทางที่กำลังเดินไปห้องน้ำ ร้อยดาวชนกับผู้ชายร่างสูงใหญ่คนหนึ่ง และหล่นคงจะต้องล้มลงไปกองกับพื้นเป็นแน่ ถ้ามือหนาแข็งแรงของผู้ชายตรงหน้าไม่คว้าเอวบางของหล่นเอาไว้ เรือนร่างอวบอิมของร้อยดาวถูกเขารวบไว้ในอ้อมแขน ความอบอุ่นแผ่กระจายจากเรือนกายล้ำลึกนั้นมาสู่เรือน

ร่างของหล่อนราวกับกระแสไฟฟ้าแรงสูง

ร้อยดาวตัวสั้นเทา...และก็เหมือนเขาจะรับรู้ เพราะเขารีบปล่อยหล่อนทันที และก็กล่าวขอโทษหล่อนด้วยภาษาไทยที่ไม่ชัดเจนนัก

“ผมขอโทษ”

ร้อยดาวเงยหน้าขึ้นมองอย่างแปลกใจในสำเนียงของเขา และเมื่อหล่อนเห็นหน้าเขาชัดๆ ร้อยดาวก็แทบจะหยุดหายใจ

เขาหล่อมาก! เด็กสาวอ้าปากค้าง ดวงตากลมโตของหล่อนเบิกกว้างอย่างลึมดัว แววดาไร่เดียวสาขาของหล่อนทำให้ผู้ชายตรงหน้าอ้อมยิ้มออกมา

ร้อยดาวแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเองเลยว่า จะมีผู้ชายที่หล่อขนาดนี้ อยู่ในโลกจริงๆ หน้าตาของเขابอกอย่างชัดเจนว่าเขาไม่ใช่คนไทย พวกแขก!

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเขาคมกริบดุจพญาเหยี่ยว ใบหน้านางามราวกับรูปปั้นกรีก โหนกแก้มสูงรับกับจมูกโด่งสวย ริมฝีปากบางสุดเข้กขึ้นามอง ช่วงคางและลำคอของเขามีหมวดเคราขึ้นอยู่ประปราย

“มะ...ไม่เป็นไรค่ะ” เด็กสาวพูดปากคอสั่น แต่ไม่สามารถละสายตากราเขาได้ หล่อนเห็นเขายิ้มคล้ายเยาะหยัน

“ผมไม่เคยรู้เลยว่าผู้หญิงไทยจะชอบเที่ยวสถานที่เที่ยวอย่างนี้กันตั้งแต่อายุน้อยๆ” เขาพูดเสียงห้วนไม่ค่อยชัดเจนนัก ก่อนจะเดินจากไปทันที

ร้อยดาวมองตามแผ่นหลังกว้างในชุดสูทหรูสีดำไปอย่างไม่เข้าใจนัก เขาทำเหมือนว่าไม่พอใจ แต่ก็ช่างเถอะ...เพราะหล่อนกับเขาคงไม่มีโอกาสจะเจอกันอีก

อีกด้านหนึ่ง พวงชมพูที่อยู่คนเดียวก็มีผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่งเข้ามาคุยด้วย พวงชมพูยิ้มให้อย่างเสียไม่ได้ พร้อมทั้งจำใจเอ่ยปากชวนให้ร่วมโต๊ะไปตามมารยาท

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ คุณปียะ” พวงชมพูยิ้มให้เขาอีกครั้งหลังเขาแนะนำตัวเอง แล้วชะเง้อมองหาร้อยดาวที่หายไปเข้าห้องนํ้าแล้ว

“ยินดีเช่นกันครับ คุณชมพูมาเที่ยวคนเดียวหรือครับ”

พวงชมพูหันมามยิ้มให้ ก่อนจะตอบออกไปอย่างไม่ใส่ใจนัก สายตาของผู้ชายคนนี้น่าไว้วางใจเท่าไร

“มากับเพื่อนอีกคนค่ะ พอดีเขาไปเข้าห้องนํ้า แต่ตั้งนานแล้วยังไม่มา

ลักที่” พวงชมพูพุดขึ้นอย่างเป็นห่วง ก่อนจะสะดุ้งเมื่อมือของหล่อนถูกผู้มาใหม่ เกาะกุมอย่างถือวิสาละ

“คุณปิยะ!” พวงชมพูคำรามเสียงขุ่น หล่อนมองเขาด้วยแววตาไม่พอใจ ก่อนจะพยายามดึงมือออกจากกรอเกาะกุม แต่ก็ไม่สำเร็จ

“ปล่อยมือชมพูคะ” พวงชมพูบอกด้วยเสียงไม่พอใจ

“ไม่เห็นต้องเล่นตัวเลยครับ ผู้หญิงที่มาเที่ยวสถานที่แบบนี้ก็อย่างว่า ทั้งนั้นแหละครับ” พุดจกก็เอื้อมมือมารวบตัวหล่อนไปนั่งตักพลางก็ลงซุกใช้ ซอกคอหอมกรุ่นของพวงชมพู เด็กสาวตกใจแทบสิ้นสติ หล่อนทั้งคืนทั้งช่วน แต่ ใ้ผู้ชายบ้าคนนี้ก็ไม่วะทกสะท้าน แถมเ้ดะที่หล่อนนังยังลัปตาคนอื่ก

“ปล่อยนะไอ้คนเสงซวย ไม่นั่นแกตายแน่” เด็กสาวด้นรน แต่ใ้ผู้ชายที่ ดี แต่หน้าตา ตรงขำกับนิสัยแสนเลวยังไม่ยอมหยุด มือไม้ของมันยังคงบีบเค้น ไปทั่วตัวหล่อน

“ปล่อยเธอซะ!”

เสียงคำรามคึกคักดังขึ้น พวงชมพูยื้มออกมาอย่างดีใจที่เห็นต้นเสียง

“แฟนเขาจะหาความสุขกัน นายอย่ามายุ่งเลย ไปซะ” ปิยะโกหกหน้า-ด้านๆ เด็กสาวรีบผละตัวออกมาเมื่อเขาเผลอ แล้ววิ่งไปหลบอยู่ข้างหลังเมธา-พัฒน์ด้วยยังหวาดกลัวไม่หาย

“แต่เธอเป็นน้องสาวของผม และเธอก็ยังไม่บรรลุนิติภาวะ คุณอาจจะถูก ตั้งข้อหาพราวผู้เยาว์ได้ หากคุณไม่เลิกยุ่งกับเธอ” เมธาพัฒน์พุดเสียงเรียบ เหมือนไม่รู้สึกละไร ทั้งที่ภายในใจของเขานั้นกำลังเดือดปุดๆ จนแทบจะระเบิด ออกมา

“ยังไม่บรรลุนิติภาวะแล้วทำไมมาเที่ยวฉับได้ละ ใจแตกละสิ” ผู้ชายที่ชื่อ ปิยะพุดพลางยื้มเยาะ แล้วลุกเดินจากไป พวงชมพูหน้าแดงด้วยความอับอาย

“อาตัน...” พวงชมพูเรียกผู้ปกครองเสียงอ่อย

เมธาพัฒน์ไม่ตอบ เขาคว้าข้อมือของพวงชมพูแล้วลากร่างบางไปยัดใส่ รถด้วยความโมโห

“เป็นยังงั้ ถูกผู้ชายด่าว่าใจแตก สะใจมั้ยละ” เมธาพัฒน์หน้าตาบึ้งตึง เขาพุดขึ้นเมื่อเขามานั่งประจำที่คนขับรถเรียบร้อยแล้ว

พวงชมพูก้มหน้ามองมือตัวเองนึ่ง

“ทำไมไม่ตอบล่ะ หรือว่ายังภูมิใจไม่หายที่ถูกผู้ชายกดจูบเอานะ” คำพูดของเมธาพัฒน์รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งมันก็แรงพอๆ กับอารมณ์ของเขา

พวงชมพูพูดไม่ออก หล่อนรู้สึกขยะแขยงจนแทบจะอาเจียน

“คะ...คือชมพู ชมพูไม่ได้ตั้งใจ”

“หยุดพูดไปเลยชมพู อย่าแกล้งตัวน้ำขุ่นๆ เลย มันไม่น่าฟังนักหรอก” เมธาพัฒน์เปลี่ยนไปรากับไม่ใช่คนเดิม ตอนนี้หัวใจและอารมณ์ของเขาร้อนยิ่งกว่าไฟโลกันตร์เสียอีก

ภาพพวงชมพูตกอยู่ในอ้อมกอดของผู้ชายคนนั้น ทำให้เขาแทบอยากจะฆ่าไอ้หมอนั่นให้ตายคามือ เขาหงวหล่อน! ไม่อยากให้ผู้ชายคนอื่นแตะต้องหล่อน! เมธาพัฒน์สะบัดศีรษะไปมาหวังจะเรียกสติของเขากลับคืนมา แต่อารมณ์ของเขากลับไม่เย็นลงเลย

“ชมพูไปกับร้อยดาว ชมพูไม่รู้จั๊กกับผู้ชายคนนี้นะคะ” พวงชมพูพยายามอธิบาย แต่ดูเหมือนเมธาพัฒน์จะไม่ยอมฟังอะไรเลย

“อย่ามาริอ่านโกหกอา” เมธาพัฒน์คำรามเสียงลoderไฟน ขบกรามแน่น ไบหน้ากระด้างจนน่ากลัว

“แต่ชมพูพูดความจริงนะคะ”

“แล้วไหนเพื่อนของเธอ อาไม่เห็นสักคน” เมธาพัฒน์เหยียบคันเร่งจนมิด รถคันหรูทะยานสู่ท้องถนนด้วยความเร็วปานจรวด พวงชมพูนั่งตัวสั่น เด็กสาวรีบคว้าเข็มขัดนิรภัยมาคาดอย่างรวดเร็ว

“ก็ร้อยดาวไปเข้าห้องน้ำ...ตายแล้ว!” พวงชมพูร้องออกมาเมื่อนึกถึงร้อยดาว หล่อนถูกเมธาพัฒน์ลากตัวมาทั้งๆ ที่ยังไม่ได้ร่ำลาร้อยดาวสักคำ เด็กสาวหน้าเสียวด้วยความเป็นห่วงเพื่อน

“อาดันกลับไปที่พักก่อนได้ไหมคะ ชมพูยังไม่ได้บอกเพื่อนเลย...”

คำพูดของพวงชมพูทำให้เมธาพัฒน์แทบจะสติแตก นี่แม่เด็กสาวตัวแสบยังอยากจะถูกกลับไปที่พักบนรถนั้นอีกหรือ

“ไม่มีทาง และต่อจากนี้ไป อาจะไม่ปล่อยให้ชมพูมาที่เวสต์สถานทีแบบนี้อีก และถ้าชมพูซัดคำสั่ง อา ก็จะลงโทษเธออย่างหนัก” เมธาพัฒน์คำรามอย่างเดือดดาล ภาพสวามิภักดิ์ที่เขาเฝ้าทะนุถนอมมานานถูกผู้ชายคนอื่นกดจูบยังติดตาไม่หาย

“อาดันใจร้าย” พวงชมพูตัดพ้อเขาเสียงเศร้า ก่อนจะก้มหน้าหยิบมือถือของตัวเองออกมาโทร. หาร้อยดาว

เมธาพัฒน์เหลือบมองพวงชมพูอย่างไม่พอใจ ด้วยคิดว่าหล่อนจะโทร. ไปรำล้าเพื่อนผู้ชาย

“เด็กนิสัยไม่ดี” เมธาพัฒน์พูดออกมาอย่างควบคุมอารมณ์ไม่ได้ เขาสูดสำหรีบตามหล่อนมา แต่กลับต้องมาเห็นภาพอันน่ารังเกียจของหล่อน ชายหนุ่มอยากจะจับหล่อนเขย่าแรงๆ ให้นิสัยเสียๆ มันหลุดออกไปจากตัวหล่อนนัก

พวงชมพูจ้องหน้าชายหนุ่มตาค้าง หล่อนไม่เคยคิดเลยว่าอาหนุ่มผู้แสนจะอ่อนโยนของหล่อนจะกลายเป็นชายหนุ่มโมโหร้ายไปได้ เด็กสาวน้ำตาคลอเบาเสียวปากอึดแน่น ความน้อยใจตั้งแต่ช่วงเย็นกลับมาอีกครั้ง

“แล้วที่อาดันไปกินข้าวกับยายแพรวาละ ชมพูจะไปด้วยอาดันก็ไม่ให้ไปหลงเสน่ห์แม่นั้นหรือไงละ”

“อย่ามาเปลี่ยนเรื่องพวงชมพู ความผิดของเธอมันมากมายเหลือเกินแล้ว” เมธาพัฒน์ขู่เสียงเข้ม

“แล้วถ้าชมพูจะกอดจะจูบกับผู้ชาย อาดันมีสิทธิ์อะไรมาห้าม จอดรดเลยชมพูจะลง” อารมณ์ของพวงชมพูเริ่มร้อนขึ้นเรื่อยๆ หลังจากถูกความรู้สึกผิดเกาะกุมอยู่นาน

รดคันหูกอดนั่งอย่างกะทันหัน พวงชมพูมองหน้าเมธาพัฒน์น้ำตาคลอ ปลดล็อกเข็มขัดนิรภัยทันที แต่ขณะจะก้าวลงไปจากรถ ก็ถูกเมธาพัฒน์คว้าต้นแขนไว้เสียก่อน

“อย่าทำให้อาหมดความอดทน พวงชมพู” น้ำเสียงของเมธาพัฒน์เต็มไปด้วยโทสะ หล่อนไม่รู้หรือไงว่าทำผิดขนาดไหน หรือว่าหล่อนทำเป็นประจำอยู่แล้ว

“ชมพูก็ไม่คิดจะทนกับคนไม่มีเหตุผลแบบอาดันเหมือนกัน ปล่อยชมพูนะ” เด็กสาวสะบัดแขนแรงๆ จนเป็นอิสระจากฝ่ามือหนาของเขา พวงชมพูเปิดประตูรถแล้วรีบวิ่งหนีออกไป

“เด็กบ้า!” เมธาพัฒน์วิ่งตามไปอย่างรวดเร็ว เขาตัวสูงและขายาว จึงก้าวเท้าได้ยาวกว่า ไม่นานพวงชมพูก็ถูกเขาคว้าตัวได้ หล่อนถูกเมธาพัฒน์รวบเข้าปกอดแน่นจนแทบหายใจไม่ออก เสียงหายใจหอบเบาๆ ของเขาดังใกล้ๆ หู

“ปล่อยชมพูนะ ปล่อยสิ ถ้าชมพูเลว ก็ไม่ต้องมายุ่งกับชมพู” เด็กสาว

ยังดิ้นรนไม่หยุด

เมธาพัฒน์จ้องมองหล่อนด้วยดวงตาวาวโรจน์ กองไฟหลายร้อยกองถูกจุดไว้ในดวงตาคมของเขา เด็กสาวเห็นแล้วหัวใจสั่นไหว

“ทำผิดแล้วไม่ยอมรับผิด มันไม่น่าให้อภัยหรอกนะพวงชมพู” เขาพูดออกมาเสียงห้วน ก้มหน้ามาจ้องตาของหล่อน

“ชมพูไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย อาตั้นไม่มีเหตุผล ไม่ฟังชมพูอธิบาย ตัวเองไปกับผู้หญิงคนอื่น พอชมพูไปบ้างก็มาดุด่า มันยุติธรรมนักหรือไงอาตั้น” หญิงสาวตวาดถามเสียงขุ่น

“แต่เธอเป็นผู้หญิง และยังเด็กอยู่ด้วย”

“จะให้ชมพูอยู่บ้านกินนมแล้วกินนอนหรือไง ในขณะที่อาตั้นไปเที่ยวที่อื่น” พวงชมพูแหวกเล็บ

“หยุดพูดได้แล้ว ยังไงวันนี้อาจะต้องทำโทษเธอ”

คำพูดของเมธาพัฒน์ทำให้พวงชมพูถึงกับหัวเราะเยาะออกมา หล่อนเข็ดหน้าขึ้นมองเขาอย่างอวดดี

“อาตั้นจะลงโทษชมพูยังไงคะ...จะตี...หรือว่าจะจูบล่ะ” สาวน้อยพูดยานคางออกมา มือบางของหล่อนยกขึ้นวางบนแผ่นอกกว้างกำยำของเขาอย่างจ้องใจยั่ววน

เมธาพัฒน์ขบกรามจนขึ้นเป็นสันนูน ก่อนจะพูดเสียงก่ำก่าลวดไรฟันออกมา

“จะจูบ!” พุดจบก็รวบเอวบางของพวงชมพูแล้วดึงเข้ามาในอ้อมกอดแรงๆ เหมือนต้องการจะให้หล่อนเจ็บ

“อะ...อาตั้น!” พวงชมพูเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง หล่อนแทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคำพูดเมื่อครู่นี้หลุดออกมาจากริมฝีปากสุดเชือกซ์ของเมธาพัฒน์

“เธอฟังไม่ผิดหรอกพวงชมพู อาจะทำตามที่เธอต้องการ เธอจะได้เลิกพยศเสียที” คำพูดของเมธาพัฒน์เต็มไปด้วยไฟแห่งโทสะ พวงชมพูแค้นแค้นด้วยความอับอาย ความร้อนส่งผ่านจากลำคอขึ้นมาสู่พวงแก้มทันที

“มะ...ไม่นะ” เด็กสาวพยายามจะหยุดยั้ง แต่ไม่ทันเสียแล้ว เมื่อเขาเลื่อนมือมาจับที่ท้ายทอยของหล่อนเพื่อตรึงใบหน้าของหล่อนไว้ไม่ให้หลุดรอดจากจุมพิตลงทนต์ของเขา

เมธาพัฒน์บดขี้เรียวยปากนุ่มสีกุหลาบของพวงชมพูอย่างดุดัน ทุกสัมผัสของเขาคูกรุ่นไปด้วยแรงโทสะ พวงชมพูครางประท้วงความรุนแรงของเขา แต่ไม่นานก็ถูกแทนที่ด้วยความร่ำร้อนดุดัน เมธาพัฒน์แทบจะสิ้นสติกับอาการตอบสนองที่ไร้เดียงสาของพวงชมพู ชายหนุ่มครางออกมาด้วยไฟปรารถนา ตอนนี้เขาต้องการจะหยุดตัวเองให้เร็วที่สุด แต่ดูเหมือนจะไร้ผล เพราะไม่ช้าแขนกลมกลิ้งของพวงชมพูก็ยกขึ้นมาโอบรัดรอบลำคอเขา

“ชมพู อา...” เขาครางเสียงแหบพร่า ไฟปรารถนาลามเลียไปทั่วกาย มือที่เดิมที่แค่โอบกอดหล่อนไว้ เริ่มเคลื่อนไหวไปตามเรือนร่างอันสมส่วนของพวงชมพู

“อาตัน...” สาวน้อยครางออกมาอย่างตื่นตะลึงกับจุมพิตร้อนแรงของชายหนุ่ม หล่อนไม่เคยคาดคิดเลยว่าภายใต้ท่าทีที่เย็นชาของเขา จะซ่อนความร่ำร้อนปานกองเพลิงไว้มากมายขนาดนี้

เมธาพัฒน์ยังคงจุมพิตเรียวยปากอímของพวงชมพูอย่างดุเดือด ความหื่นกระหายแทรกทะลวงไปทั่วเรือนร่าง ความหอมหวานที่เขาไม่เคยคิดคิดว่าจะได้รับ ทำให้เขาแทบจะหยุดยั้งความปรารถนาเถื่อนของตัวเองไว้ไม่ได้

แต่เขาต้องหยุดมัน!

เมื่อสำนึกแห่งความถูกต้องมันคำคอเขาไว้ ในที่สุดเมธาพัฒน์ก็ตัดใจ ผละออกจากพวงชมพูอย่างรวดเร็ว แม้การทำอย่างนั้นจะทำให้เขาปวดร้าวแค่ไหนก็ตาม ชายหนุ่มขบกรามขึ้นเป็นสันนูน ใบหน้าดุนดูป่าเถื่อนอย่างที่หล่อนไม่เคยเห็นมาก่อน ร่างสูงใหญ่ของเขาเซถอยหลังเล็กน้อย

“กลับไปทีไร!” หลังจากปล่อยพวงชมพูให้เป็นอิสระ เมธาพัฒน์ก็ส่งเด็กสาวเสียงห้วน ใบหน้าของเขาแดงก่ำ ชายหนุ่มหายใจออกมาอย่างติดขัด ตอนนี้อารมณ์บางอย่างโถมเข้าใส่เขาราวกับคลื่นแสงความเร็วสูง แต่เขาก็รีบเหยียบเบรกมันไว้สุดกำลัง

พวงชมพูรู้สึกร้อนฉ่าไปทั้งหน้า รสสัมผัสที่หล่อนฝันหามานานถูกเรียงร้อยผ่านความรู้สึกของหล่อนจนเต็มหัวใจ เด็กสาวยกมือแตะริมฝีปากอย่างลึ้มตัว และท่าทางแบบนี้เองที่ทำให้เมธาพัฒน์ต้องครางออกมาอย่างยอมแพ้

เพราะไม่ช้าร่างบอบบางของพวงชมพูก็ถูกเมธาพัฒน์กระซอกเข้าไปกอดรัดอีกครั้งหนึ่ง ริมฝีปากหยักได้รูปของเขาบดเคี้ยวลงมาอย่างร่ำร้อนดุดัน

ความต้องการที่ถูกเก็บซ่อนไว้นานหลายปีเริ่มทะลักล้นออกมา เด็กสาวอดตอบอย่างเต็มที่ ทรวงอกอึดแน่นชิดกับอกกว้างที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของเขา เสียงครางกระเส้าในลำคอของเมธาพัฒน์ทำให้หล่อนรู้ว่า เขาสิ้นสุดความอดทนแล้ว...

“มันไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้องเลย” เมธาพัฒน์พูดขึ้นชิดเรียวปากอึดของพวงชมพู เมื่อเขาตัดใจถอนจูมพิตออกมา ลมหายใจของเขาเป่ารดพวงแก้มของสาวน้อยจนหล่อนร้อนผ่าว

“แต่อาภิปปล่อยเธอไปไม่ได้...” เมธาพัฒน์ครางออกมา

พวงชมพูหลบตาด้วยความเขินอาย ความร้อนแรงของเขาทำให้หล่อนแทบจะขาดใจ

“อย่าตี้อีกนะ เพราะถ้ามีครั้งต่อไป อาจจะไม่ปล่อยชมพูแบบครั้งนี้แน่” เมธาพัฒน์เตือนด้วยน้ำเสียงที่ไม่ได้อยู่ในโทนปกติ ลมหายใจของเขาติดขัดจนหล่อนรู้สึกได้

สาวน้อยก้มหน้าจุมองอกกว้างของเขา แก้มของหล่อนแดงจัด ตัวสั่นเทา หล่อนพูดอะไรไม่ออก ประสบการณ์ครั้งแรกกับคนที่หล่อนรักทำให้หล่อนแทบจะละลายกลายเป็นหยดน้ำในบัดดล ตอนนี้หล่อนคิดอะไรไม่ออก แต่มีอยู่อย่างเดียวที่มันฝังอยู่ในใจของหล่อนตลอดมา

รักเขา...รักเขา...และก็รักเขามาก หล่อนมีความสุขที่สุดที่เขาเป็นคนแรกที่ได้สัมผัสเรียวปากอึดของหล่อน และหล่อนก็เต็มใจเป็นอย่างยิ่งถ้าเขาจะเป็นคนแรกที่จะสัมผัสเรือนร่างของหล่อน

“กลับไปที่รถกันเถอะ เราต้องอยู่ห่างกันให้มากที่สุด เวลานี้อาไม่ไว้ใจตัวเองเลย” พุดจบเมธาพัฒน์ก็เดินกลับไปยังรถคันหรูที่จอดอยู่ไม่ไกล แ่นหลังกว้างนำชนของเขาห่างไกลออกไปทุกที เด็กสาวมองตามตาละห้อย ความอึดเอบบางอย่างโหมกระหน่ำใส่หล่อนไม่ยั้ง

เขาต้องการหล่อน! หล่อนรู้สึกได้

นี่เป็นนิมิตหมายอันดี สำหรับชีวิตของหล่อน และ...เขา

พวงชมพูยิ้มอย่างมีความสุข ก่อนจะเดินตามเขาไปที่รถ